

Móra *nyúsz*

A Móra Ferenc Kollégium lapja | XVII. évfolyam 4. (56.) szám | 2014. május

Kedves olvasók!

Megfogva Megkésve bár, de törve nem... ahogy szoktam mondani. Sajnos ebben a félévben csak két számmal tudunk kijönni – ezért elnézésekét kérem –, melyek közül ti most a másodikat tarthatjátok a kezetekben, kedves olvasók. Ennek megannyi oka van, kiváltképp az a rengeteg elfoglaltság, melyek jómagam és újságíróim vállát nyomták az elmúlt hónapok alatt, ám a cikkek összegyűltek, s habár jónéhányuk már a régebbi múltba tekintenek vissza, s nem tűnnek aktuálisnak, a vizsgák között talán jól esik majd elolvasni őket, és visszaemlékezni a félév történéseire. Tehát legyen ez a szám a félév egyfajta összefoglalása!

Rengeteg minden történt ebben a szemeszterben is, szakkollégiumi kurzusokra lehetett járni, öntevékeny csoportokban lehetett ténykedni, rendezvényeken lehetett részt venni,

átéltünk egy szuper Morgillát. Az események közül én az Öntevékeny Csoportok Éjszakáját emelném ki, ahol a folyóirat olvasóban régi Móra Nyúzókbá lehetett beleolvasni. Kovács Attila igazgató úr előbányászta nekem a már megporosodott régi számokat, nagyon sokat. Rendkívül érdekes volt őket visszanézni. Meg is ihlettek engem, volt, mely tartalomban, volt, mely dizájnban, ez utóbbi talán picit meg is látszik ezen a számon.

Nagyon örültem, hogy én szerkeszthettem idén az újságot, remélem, jövőre is lehetőségem nyílik rá, mert így azt csinálhatom, amit a legjobban szeretek: tehetek valamit a közösségért, amelynek tagja vagyok, amelyet annyira imádok. Igyekeztem jól csinálni, és szívesen fogadom az építő jellegű kritikákat is. A képeken pedig az látható, milyen nehéz is a főszerkesztők (és szobatársaik) munkája. :)

Sikeres vizsgaidőszakot kívánok az egész szerkesztőség nevében mindenkinek!

Danyi Edit

Hogyan készítsünk győztes pályázati videót 1 nap alatt?

Kollégiumunk lakói tudnának erről mesélni. Ugyanis – ha még valaki nem hallotta volna – félmillió könyvtámogatást nyertünk az Antikvárium.hu által meghirdetett *Könyvtárak újrátöltve* című pályázaton.

Mint manapság annyi közösségi dolog, ez is egy Facebook-bejegyzéssel kezdődött. Csengődi Erika, könyvtárunk vezetője vette észre a pályázatot, s ötletelésre, szereplésre kérte a mórásokat. Összegyűltünk a megadott esti időpontban a könyvtárban, nagyjából háromnegyed óra alatt megvolt a koncepció, melynek alapötletét Csik Réka adta, ezért ő is kapta a főszerepet a kisfilmben. Másfél óra alatt leforgattuk a jeleneteket, Görög Peti kameraman, illetve a sok-sok kollégista segítségével, akik lejöttek statisztálni. Ez után már csak Szűcs Attila „Szűcsire” volt szükségünk, aki lelkesen vállalta a film vágási munkálatait, és másnap estére már mindenki megtekinthette a Youtube-ra feltöltött kész filmet, amely annyira jól sikerült, hogy a pályázat 5 nyertese közül mi lettünk az egyik. Ezúton is nagyon köszönjük a segítséget mindenkinek, aki lehetővé tette a film létrejöttét!

A film az alábbi linken tekinthető meg: <https://www.youtube.com/watch?v=QSyKeZKt1xU>

A „Beugró”

A Kollégiumi Bizottság sorai-
ban időközben változás történt,
amire az előző számban már
utaltunk. Természetesen a
„Beugró”, Gódor Nikolett be-
mutatásával sem maradunk
adósak. (És akkor ez már tény-
leg az utolsó rész! :)

"Névjegy"

Gódor Nikolett, Nemzetközi
tanulmányok MA 1. - V/17 (vagy
kövesd a hangom...)

Miért indultál a kollégiumi bi- zottsági választáson?

Elsős korom óta aktív résztvevője
vagyok a kollégium közösségi éle-
tének - amolyan "minden lében
kanál"... Úgy éreztem, hogy az el-
múlt négy év során, amit eltöltöt-
tem itt, elegendő tapasztalatot
gyűjtöttem ahhoz, hogy egy kicsit
most már én is legyek a kólíért, ne
csak fordítva. Mondjuk az igazság
az, hogy ehhez nem feltétlenül
volt szükségem a kollégiumi
bizottsági tagságra, hiszen már
ezelőtt is elláttam több olyan

feladatot, ami komolyabb szervezést,
munkát igényelt. Talán pont emiatt
nem is volt annyira fájó tény a vonal
alá kerülni, igyekeztem a tölem meg-
szokott intenzitással csinálni a dol-
gaimat idén is. De persze azért most
már a kolis "pályafutásom" egyfajta
kiteljesedéseként tekintek a bizott-
sági tagságomra, és nagyon örülök,
hogy része lehetek ennek az egész-
nek, segíthetem a munkámmal a
kollégium vezetését.

Milyen feladatokat látsz el a bizottságon belül?

Alexa távozásával többnyire az általa
betöltött feladatok hagyományozód-
tak rám. Jogi karos lévén a GTK
HÖK-kel ugyan nem tudom tartani a
kapcsolatot, de a kulturális és közös-
ségi rendezvények szervezéséből
igyekszem kivenni a részem. Ezen
kívül megnyertem... ööö akarom
mondani, örömmel megörököltem a
jegyzőkönyvvezetést is - mind a
bizottsági üléseken, mind a kol-
légiumi közgyűléseken. :D

Ahogy már említetted is, Alexa távozását követően csatlakoztál a csapathoz, mint a következő, leg- több szavazatot kapott jelölt. Sikerült beilleszkedned, felvenni a fonalat?

Abszolút. Nem volt túl nehéz dol-
gom, egyrészt azért, mert tulajdon-
képpen mindig is "közel voltam a
tűzhöz", másrészt pedig azért, mert
azt hiszem, elég jól ismerjük egymást
a többiekkel, akikkel együtt dolgo-
zunk a bizottságban, könnyedén ösz-
szehangolódtunk.

Mi az eddigi legkedvesebb emlé- ked, ami a Kollbizhez köthető? (Vagy, ha nincs ilyen, akkor mit szeretsz a kollbizbes munkában?)

Amikor először mentem kollbiz ülés-
re, Ági néni azzal fogadott az igazga-
tói irodában, hogy nagyon örül, hogy
végre én is ott vagyok, mert úgy érzi,
nekem is ott van a helyem a bizott-
ságban. Ez apróság ugyan, de nekem
nagyon jól esett.

Mi volt számodra eddig a legna- gyobb kihívás?

Mivel még csak rövid ideje vagyok
ott, eddig nem igazán kellett olyan
feladattal szembenéznem, ami ne-
kem személyesen komolyabb kihí-
vást jelentett volna. Ettől függetlenül
persze már most érzem, hogy lesz-
nek majd olyan fontos kérdések, ko-
moly témák, amikkel nem biztos,
hogy egyszerű lesz "megbirkóznom",
de kíváncsian és lelkesen várom, és
igyekezni fogok legjobb tudásom
szerint segíteni majd a bizottsági
munkában.

Csik Réka®

"Nem csak az Irsai jó"

Bár a BORMUSTRA még a télisebb kollégiumi estéket színesítette, úgy gondoljuk kis házi szerkesztőségünkben, hogy érdemes feleleveníteni a már hagyománynak mondható rendezvény februári emlékképeit, hogy megőrizhessük az ízeket, a zajt, egy igazi kollégiumi életképet.

A pálinkamustrához hasonlóan ismét Tihanyi Dani és Székér jól megszokott kóstoltató párosnál indítottuk az estét, és nem csalódtunk a portékájukban. Majd a Régert stand felé vettünk utunkat, ahol a testvérek helyett idén Danyi Ildi töltötte be a sommelier szerepét, és kiváló érzékkel kínálta a megjelent hölgyek és urak ízlésének tetsző borokat. Az öreg motoros Régert standtól jobbra Bálint kínálta a büfé borait, pontosabban a Hetényi pincészetét, valamint újdonsült versenyzőt is köszönhet-

tünk a Móra Ferenc Hallgatói Egyesület képviselőjében. Bájos hostunk Taki néni volt, a kollégiumi Lagerist, aki Zádori borait hozta az esti hangulat megteremtéséhez.

A különlegességekre szomjazók több standnál is kóstolhattak meggybort, mi a Dina&Gyuri páros nedűjét ízleltük meg, ahol az édesszájúaknak és a száraz borok szerelmeseinek egyaránt kedveztek. Ha már szerelemnél tartunk, akkor mindenképp meg kell említenünk a Léber család férfi tagjait is, akik Dina segítségével és mézédés boraikkal rengeteg lányt (és a zsűrit is) levettek a lábukról az este folyamán. Ha tovább szemezgettünk a kínálóknak között, akkor Medovarszky Ági remek szekszárdi borait is megkóstolhattuk, melyek minden bizonnyal eszetekbe juttatták egy finom marhapörkölt vagy egy borban sült vadhús ízét. Érdekességként megemlíteném, hogy Ági inkább a fehérborokat kedveli, reméljük a következő bormustrán saját kedvenceivel is elkápráztat minket.

Ha pedig az est különlegességeinél járunk, mindenképp említést kell tenni a rendezvény egyedülálló borszakértőjéről, Pfeffer Árpíróról, aki csupán orrára hagyatkozva kísérelte meg a mustra legfinomabb borának kiválasztását. Mámor nélkül, illatokkal eltelve talán lehetetlennek tűnik ez a feladat számunkra, de Árpink eltökélt pillantása alapján magában szigorú kritikával illethette a borokat, és az ízlésének (vagy inkább szaglásának?) megfelelő mellett tette le a voksát az est végén.

Végezetül a visszatérő direkt termő indulóink mellett egy új, érdekes dolgot is megfigyelhettünk: kollégista társaink egy része a korábbi évektől eltérően nem a mennyiségi, hanem a minőségi kóstolást választotta, és először a fehér, majd a rozé és utoljára a vörös tételekkel töltették meg poharaikat vagy éppen csak a fehéreket vagy a vöröseket ízlelték meg. Bár sokszor a szisztéma még asztalról-asztra változott, azt bizony állíthatjuk, hogy a kulturált borfogyasztás megvette lábát a kollégisták szobáiban, vagy legalábbis a büfében biztosan.

Szegedi Eszter

Fotók: Kujbus Tamás

A farsang farka

Fú, de nehéz volt lesikálni a koszt a talpamról! Nem lennék én jó parasztasszony, ez már az idei farsangon is kiderült. Pedig még virágfölddel is bekentem a lábaimat, és egy fakanalat meg egy szál kolbászt is belebújtattam a zsebembe, hogy minél hitelesebb és látványosabb legyen a jelmezem, de így visszaemlékezve a piros, pöttyös kis otthonkám és a kötény a derekamon szinte már hétköznapinak hatott a többi fellépő színes, változatos, humoros jelmeze mellett.

Nemcsak a fellépők élték bele magukat a szerepükbe az este folyamán, a zsűri is alaposan kitétt magáért. Takács Gergő volt a legszigorúbb tanár, Gríz Tomi a leghitelesebb pap, Tihanyi Csilla pedig sosem vetette meg még ennyire komolyan az alkoholt; ilyen egy igazi igazgatónő.

Mint a konferansziék egyike, lehet,

kicsit elfogultan fogom értékelni a műsorvezetést. Régezt Attila oldalán megmutattuk a Móra kolinak, milyen is egy igazi falusi házaspár, és mennyire más világ a városi, egyetemista élet az egyszerű parasztember számára, melyet Jagyugya Erik, a kisebbik fiunk mutatott be nekünk. Azonban nem szégyenkezhattünk nagyobbik fiunk miatt sem, akit Horváth Zsoltika alakított, bár ő nem vitte olyan sokra, mint az öccse – legalábbis a szerepük szerint. Szóval a történet szerint Erik, szerény családunk büszkesége hazatért *Szekérrel* szülőfalujába, és lelkesen mesélni kezdett a nagyvárosi életéről. Mesélt nekünk egy vad lányról, Lara Croft-ról, akit Danyi Ildikó, mint az este egyetlen és persze nyertes egyéni indulója, némi kommandós műsorral egybekötve mutatott be. Esett szó terroristákról Szekeres Tamás és Simai Dávid alakításában, és egy Szuper csapatról, mondhatni „A csapatról”, Farkas Dániel, Csenki Gergely, Markella Tamás és Papp Krisztián személyében. A városi élet forró és vad erotikáját Szenek Orsolya és Szabó Zsombor, a XXI. szá-

zadi „táncházak” pörgését és a fiatalok mulatozási szokásait pedig a Spice Girls, azaz Erdei Stefi,

Halászi Timi, Almási Évi, Nagy Viki és Ferencz Anna illusztrálta egy pörgős, lendületes előadásban. Később befutott az üvegszemű Harkai Gyuri, alias Columbo, oldalán a nejevel, akiről megtudtuk, hogy valójában

nem más, mint Léber Dina. Lelkesen beszélt Erik a Marvel-csapatról, ahonnan kb. csak Pókember hiányzott – de hát ez már csak Hollywood hibája volt. A Bosszúállók: Györffy Miklós, Gombkötő Bence, Filep Tamás, Tihanyi Dániel, Szűcs Janka,

Haller Renáta és Deák Ádám egy látványos és emlékezetes show kerekein belül töltötték be a tornaterem „színpadát”. Bartal Attila és Mikó János Jay és Néma Bobja, mindenki nagy kedvence, rövidke, ám annál mulatságosabb műsora után ideiglenesen átadtuk a stafétabotot a vizsztatőrő Pigler Alexának, hogy ő konferálhassa fel a Disney-hercegnőket. Apjok Vivien, Széplaki Tünde, Kovács Eszter, Gombár Nóra, Soós Rita és Mészáros Boglárka jelmezükkel és mesebeli műsorukkal meg is szerezték az első helyet a zsűri értékelése szerint. Ám a bájolóság nem tarthatott sokáig, hiszen az este zárásaként megérkezett Pfeffer Árpi, Gódor Niki, Lantos Tibi és Tóth Lili, vagyis a közönségdíjas Kiss, és rögtönzött koncertjükkel annyira feltűzték a közönséget, hogy már én sem bírtam magammal, és rögtön rohantam az autogrammért. Hiszen nem minden nap jönnek falura koncertezni!

Úgy gondolom, a zsűrinek nagyon nehéz dolga volt az értékelés során, erre Takács Gergő beszédében a tombolanyeremények kiosztása után többször is utalt. Én örültem, hogy az egyik konferanszié lehettem, így az első sorból nézhettem végig a műsort, amire a 163 centimnek és a nagy érdeklődésnek köszön-

hetően valószínűleg nem lett volna másként lehetőségem. Mindent egybevéve, a sok aggodalom ellenére – már ami a farsangi buli időpontját illeti –, azt kell mondjam, egy nagyon kellemes csalódás volt az a bizonyos szerda este. A büfében állt a sor, a dohányzóban nem lehetett leülni, Dzsi pedig ki se látszott a tömegből a tornateremben – hál’ Istennek! Szóval azt hiszem, nyugodtan mondhatom azt, hogy minden fellépő kellemes meglepetést okozott. Látszott a kollégisták igyekezete; aki jelentkezett, komolyan is vette a versenyt. Nevetésben és kreativitásban aztán nem volt hiány; voltak itt mindenféle testfestések, erős smink, kitömött ruhák, (talán kölcsönzött ruhák), szép jelmezek, nevetséges jelmezek, borotvált hajak, borotvált szakállak... Egyszóval jó alaposan elüldöztük a telet.

Miklós Páruik

Fotók: Kujbus Tamás, Görög Péter, Batki Gergely

Öntevékeny csoportok éjszakája

2014. március 12-én megrendezésre került a kollégiumban a sok éves múltra visszatekintő Öntevékeny Csoportok Éjszakája.

Este 9 körül a könyvtárban a megnyitóval kezdődött meg a kalandos éjszaka. Legelőször öntevékeny csoportjaink irányítója, Réger

Attila mondott néhány szót, majd a csoportok vezetői tartottak lelkesítő beszédet. Gódor Niki a hastáncot, Danyi Ildi az újságírást, Tóth Lili az aerobicot és (Árpi nevében) a fegyencedzést, Papp Ági a kártyakört, Horváth Zsolti a sakkot, Kiss Máté a rajzkört, Jagyugya Erik a kollégiumi rádiót, Németh Bea a stúdiót, Nagy Berni az énekkart, Takács Gergő „Taki” a néptáncot mutatta be, és Görög Peti szót ejtett az újonnan elindult fotós körőről is.

Ezek után sor került a tornateremben az öntevékeny csoportok bemutatkozására. Az első fellépők a néptáncosok voltak, őket követte az énekkar, akik Berni vezetésével több dalt is elénekeltek, több szólamban. A hastáncosok két produkcióval, egy modern és egy indiai hastánccal készültek, illetve Niki szólóban egy egyiptomi táncot is előadott. Ezután következtek az aerobicosok és a fegyencesek. Közben az öntevékeny csoportok feladatokkal is készültek a lelkes kollégistáknak, volt többek között filmes totó, zene- és filmfelismerés a Kék teremben, természetesen nyereményekért. Én személy szerint egy kolis mappát nyertem a filmes totón. Ágiék a „mínusz elsőn” kártyáztak, a lépcső alatt

sakkozni lehetett, a magasföldszinti folyóirat olvasóban pedig régi Móra Nyúzókat nézegetni, illetve Máté vezetésével a rajzot is kipróbálhatták az érdeklődők. Közben azt is megtudtuk, hogy a kolis újságot nem mindig hívták úgy, hogy Móra Nyúz, több neve is volt. A könyvtárban éjfélig számtalan izgalmas programon vehettünk részt, itt is volt például totó, kipróbálhattuk a saját készítésű könyvtári társasjátékot, melyet szerencsekártyák és műveltségre vonatkozó kérdések tömkelege tett színebbé. A könyvtártúra bizonyult a leghosszabbnak és egyben a leghasznosabbnak, hiszen a megkeresendő könyvek által kicsit megismertük a könyvtárat, megtudtuk, mi hol van, és nem utolsó sorban egy jót szórakoztunk. Mindenki kapott a cetlijére egy betűt, és mikor a legkisebb – a legutolsó –, megkeresésre váró könyvet is megtaláltuk, odavittük az asztalhoz, ahol a könyvtárosok egymás mellé tették a betűket, és ezt olvashattuk össze: *Olvasni jó!* Éjfél után sorsoltak, a totón, a társasjátékon és a túrán sikeresen szerepelt kollégisták közül húztak ki egy-egy nevet, akik egy-egy kis nyereményt kaptak. Az este alatt a büfé folyamatosan nyitva volt, és különböző italokkal várta a kicsit szomjasabb kolisokat. Úgy gondolom, nagy sikere volt az öntevékeny csoportok éjszakájának, és ismét egy hangulatos, jól megszervezett rendezvényen vehettünk részt.

Nagy Noémi

Fotók: Görög Péter

Mindenki igazi rocksztárnak érezhette magát!

Teli tornaterem és folyosón ácsorgó, a hátsó ajtónál fülelő emberek látványa fogadta azokat a kollégistákat, akik nem értek oda az idei könnyűzenei est kezdetére. A kellemes szórakozás és könnyed zenei élmény ígérete a kollégium apraját-nagyját megmozgatta, így nem is csoda, hogy olyan sok ember volt az alagsorban azon az estén, mintha csak egy Morgilla eredményhirdetésére készülünk volna. A felfokozott várakozásoknak pedig a Mayer János által koordinált előadó csapat és az énekkar nemhogy megfelelt, hanem túl is szárnyalta azokat. A több mint két órás műsor 17 száma elvarázsolta a jelenlévőket, szinte nem is volt olyan előadás, amit a közönség ne tapsolt volna vissza. De vajon hogyan látta belülről mindezt a lelkes amatőr zenész és a tapasztalt szervező? Mihácsi Gabiellával és Mayer Jánossal beszélgettem.

Elég sok számban szerepeltél az idei könnyűzenei esten, az emlékezetes Something stupidtól kezdve a 500 miles-ig, mennyi időt készültetek erre az előadásra?

Mihácsi Gabriella: Körülbelül 3 hetet gyakoroltuk a számokat, de már jóval előbb elkezdtünk gondolkodni azon, hogy mit is kellene énekelni. A próbákra elég sok időnk ráment, hetente nagyjából 3-4 napot töltöttünk zenéléssel, és volt, hogy naponta többször is összeültünk gyakorolni.

Hogy érezted magad ezeken a próbákon, milyen volt a hangulat?

MG: Nagyon jó hangulatúak voltak, sokat neveltünk. Az különösen izgalmas volt, hogy legtöbbször teljesen amatőr zenész volt, én is például 2-3 éve nem vettem a kezembe a gitáromat, együttesben végképp soha nem játszottam, itt mégis mindenki igazi rocksztárnak érezhette magát a gitárok és a dobfelszerelés között.

Volt kedvenc pillanatom akár a próbákon, akár az előadáson?

MG: Több is volt. Egyrészt nagyon nagy élményt jelentett, mikor Gríz Tomi elhívott minket a bandájának próbatermébe, a Rock Klub alagsorába. Nagyjából más-

fél órát próbálhattunk ott profi felszerelések között. A zenekar tagjai pedig próbáltak segíteni és tanácsokat adni nekünk, hogy minél jobbak lehessünk, amit ezúton is köszönünk. A másik kedvenc pillanatom pedig az volt, mikor az előadáson a Something stupidot, amit egyébként csak egy poénnak szántunk, visszatapsolták.

A jövőben is szeretnél ilyen jellegű produkciókban szerepelni?

MG: Mayer Jani kitalálta, hogy indít egy zenei öntevékeny csoportot, ahol rendszeresen együtt zenélhetünk és zenéről tanulhatunk, ebben mindenképpen szeretnék részt venni. Gondolom ezzel a csoporttal is lesznek majd fellépéseink, de nem hiszem, hogy több lehetőségem lesz a zenélésre sajnos.

Köszönöm!

Honnét jött a könnyűzenei estnek az ötlete és milyen előzményei voltak korábban?

Mayer János: Régebben komolyzenei estet szerveztem, amivel az a probléma, hogy kevés ember van, aki komolyzenét tudna játszani, vagy játszott már, énekes még anyyi sincs. Általában gitárosból van a legtöbb mindenhol, így a kollégiumban is, őket viszont nem nagyon lehet belerakni egy komolyzenei estbe. Innen jött az ötlet, hogy csináljunk ebből a zenés estből egy könnyűzenei változatot, amiben többen részt tudnak venni.

Elég széles volt a paletta a számok tekintetében, 17 számot játszottatok, ha jól emlékszem, hogyan választottátok ki a számokat? Előre meghatároztátok őket, vagy maguk a fellépők is hozhatták a saját ötleteiket?

MJ: Ez úgy néz ki, hogy van egy facebook csoportunk, ahova mindenki feldobhat számötleteket, hogy ki mit szeretne szívesen eljátszani. Én meg akkor keresek hozzá adott hangszeren játszó embereket. Tehát például, hogyha egy számhoz kell 3 gitáros, akkor addig noszogatom az embereket, amíg össze nem szedünk 3 gitárost. És a végén, ha lesz elég ember, akkor elkezdünk próbálni.

Mi volt ennek a program megszervezésének a legnehezebb része?

MJ: A próbákat összehozni. Ez azért mégsem egy együttes, nem az van, hogy van 4-5 ember, akik megbeszélnek előre, akár hónapokkal előre, hogy mikor legyenek a próbák, hanem ugye sokan voltunk, és azoknak az embereknek össze-vissza volt ráérésük. Van, aki dolgozott, van, aki iskolába ment, tanult, beadandót írt, és őket kellett úgy összerántani igazából néhány próba alatt, hogy egy kolis szintem mindenképpen színvonalas műsort tudjunk előadni. Nagyon nehéz volt ez az állandó szervezkedés minden tekintetben, nekem ugye ez a két hét teljesen kiesett, az együttesemmel nem tudtam foglalkozni, órákra se nagyon mentem be.

Volt –e esetleg a próbák vagy az előadás alatt kedvenc pillanatot?

MJ: Az egyik kedvenc pillanatom, mikor meghallottam először a Blurt Mihácsi Gabi előadásában ezen a kis cuki hangon. A szövegben van olyan rész, hogy 'when I feel heavy metal' és erre kiáll egy tök mosolygós kiscsaj, és akkor tök cukin elgitározza meg elénekli az egészet. A másik pedig, mikor a koncerten keresgéltem a Led Zeppelin Stairway to Heavenjének a kottáját, és nem találtam sehol. Az első részből viszont csak egy részletre emlékeztem, szóval fülre kellett kitalálni, hogy mi lehetett a többi, végig improvizálnom kellett.

Várható- ennek az eseménynek folytatása?

MJ: Mindenféleképpen. Következő félévben mindenképpen meg szeretném szer-

vezni újból. Ugyanakkor jó lenne megint egy komolyzeneit is összehozni. Most pedig elindítottunk egy zenei öntevékeny csoportot, aminek az lenne a lényege, hogy azok, akik szeretnek zenélni vagy esetleg kezdők, de szeretnének valamilyen hangszeren játszani, azoknak legyen erre lehetőségük. Emellett egy zeneelméleti oktatást is megpróbálnék nyújtani nekik teljes mértékben az alapoktól kezdve, szó lenne például kottaolvasásról, hangközfelismerésről, akkordokról, hangnemekről stb. Ezekről készülnének remélhetőleg videófelvételek, hogy akik kihagyták a próbát, azok meg tudják nézni az egészet a neten keresztül. Mindenképpen az lenne a jó, ha minél többen jönnének ezekre az alkalmakra, és ahogy korábban mondtam, sok szeretettel várunk olyanokat is, akik csak most kezdenének el zenélni.

Köszönöm!

Fotók: Kujbus Tamás

„Íz- emlékek”

Sikeresen lezajlott az „Íz- emlékek” Móra Hagyományörző Főzőverseny első fordulója március 20-án. A hagyományteremtő céllal létrejött „étckmustra” a Kollégium – elsősorban alkoholos – seregszemléi mellett egy új és hasznos elemet igyekszik becsépezni a kiváló hangulatú közösségi rendezvények sorába.

Több hónapon keresztül beszélgettünk Szabados Gyurival egy ilyen rendezvény szükségességéről, hiszen a kóli falai között valaha nagy népszerűségnek örvendett a „nagy közös főzés” intézménye. Mivel a Móra népe körülbelül az egész országot behálózza (ha hazautazik), sokféle szokást, receptet hoz magával, akár olyan helyi vagy családi specialitást is, ami a többiek számára lehet, ismeretlen. Ez a

szemle nem annyira a vetélkedésről szól, hanem a közös időtöltésről, a jó kaja elfogyasztásáról és természetesen az ismeretterjesztésről. Mindenki tud mondani egy-egy olyan ételt, amihez valamilyen élménye fűződik, ami csak arra a környékre jellemző, ahonnan jött, vagy valamiért hazai és/vagy hagyományos, és ezeket az infókat (és a főztjét) szívesen megosztaná a többiekkel is.

Többfordulósra tervezzük a versenyt, hiszen nincs az a zsűri és nincs az a pénztárca, ami kibírna n+1 számú teljes ebédet vagy vacsorát. Az első forduló a hagyományos háromfogásos ebéd első állomását célozta meg, vagyis a levest (persze némelyik elment volna főfogásnak is :)).

A hat jelentkező a kiváló ízek mellett személyes vonatkozásokkal is jól megtámogatott leveseket rakott a háromtagú zsűri (Gubó Ricsi, Katona-Kiss Atis és Szabados Gyuri) és egymás asztalára.

Az első helyezést a „bajaiak” (Varga Bálint és Horváth Zsoltika) hozták el klasszikus és nagyon finom bajai halászléjükkel. Második helyezést ért el Danka Balázs (az altájós), Nardai Szandi és Csengődi Erika *Berci-féle tojáslevese gazdagon*, ami egy régi kollégista szintén klasszikusnak számító receptjét elevenítette fel. Harmadik helyen

végzett Nagy Berni és Szabó „Kutyi” János *kisalföldi bablevese*, ami ellenőrizhető forrásból származó, kiváló minőségű hazai alapanyagokból készült. Külön öröm volt számunkra a teljesen friss z/b szoba (Bartal Attila, Mikó János és Zsolnai Dániel) legénységének részvétele, akiknek konok *kiskunsági babgulyása* kemény feladat elé ültette a bírakat. Kujbus Tamás *fater specialitását* prezentálta, ami egy extra fűszerezésű és nagyon konkrét gombakrémleves jelent, kiváló ízvilággal. Csík Réka, Kiss Máté „Tank” és Szegedi Eszti egy

„multiregionális” és ezáltal rendkívül gazdag *palóc levessel* tisztelték meg mindenki ízlelőbimbóit és Mikszáth Kálmán emlékét.

A kóstolás (ti. telezabálás) jó hangulatú beszélgetésbe és valóban konszolidált borozgatásba fulladt, vagyis egyikünknek sem kellett tartania a rajtaütésszerű delíriumtól.

Láthatóan az összes résztvevő jól érezte magát, és remélhetőleg újra elterjed majd a kollégisták szélesebb körében az

együttfőzés és időnként az eredmény megmértetése is.

A következő fordulóban a főételek, azon belül is a sütek kapják majd a

főszerepet. Bízunk benne, hogy sokaknak megindítja a fantáziáját az efféle „mustráltatás”, főzőtudományuk megmutatása. Az időpontról, a versenykiírásal egyetemben mindenki időben értesülni fog. Gyertek! :)

Fotók: Kujbus Tamás

Ki Mit Tud a Mórában

2014. 04. 02-án (az autizmus világnapján) immár sokadik alkalommal került megrendezésre kollégiumunk Nagytermében a **Ki Mit Tud**. E jeles alkalom arra szolgál, hogy a lelkes kolisok megmutathassák, mit tudnak. Ezen az estén fény derült az ifjúság eddig rejtett tehetségére.

Három kategóriában lehetett nevezni: ének-zene, próza és vers, illetve tánc és egyéb. A produkciókat három főből álló zsűri értékelt. Kollégiumunk volt igazgatónője, Erdélyi Ágnes a próza kate-

góriában fejtette ki véleményét; az éneklő és zenélő indulókat a kollégiumi énekkar vezetője, Nagy Bernadett pontozta; Tóth Lili biológus PhD hallgató pedig azt kutatta, hogy az evolúció során a tánc és egyéb kategóriában *ki ért az egyedfejlődés csúcsára*.

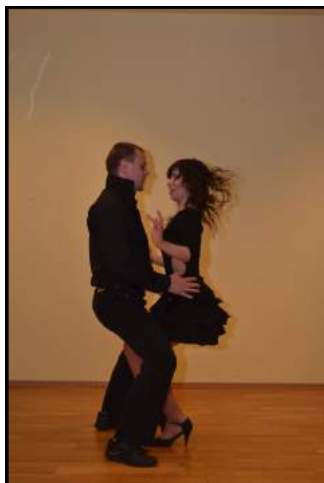
Egy személy többször is indulhatott, láthattunk egyéni- és csapatprodukciókat is. A fellépőket Almási Évi és Csenki Gergely konferálta fel, az egyes produkciók végén pedig interjút is készítették velünk. Az indulókat az est végén a zsűri értékelt, kiemelték a pozitívumokat, és kaptak építő jellegű kritikát is.

Ezután kihírdették a végeredményt, ének-zene kategóriában Halászi Tímea nyert, aki *Etta James: I'd rather go blind* című számával aratott nagy sikert; próza és vers kategóriában a *Kiss József: Tüzek* című művét szavaló Drozdik Evelin; tánc és egyéb

kategóriában az Apjok Vivien vezette néptáncsoport (fellépők: Gódor Niki, Tihanyi Dániel, Papp Gergely) bizonyult a legjobbnak. Ők népdalra és könnyűzenére írt koreográfiákkal készültek. A közönség-díjas produkció a Léber Dina és Harkai Gyuri (Dinamit

Gyuri) által előadott humoros, zenés-táncos *Parizer* lett, jutalmul tortát kaptak.

Indultak még: Tóth Krisztáék Salsával, Németh Bea és Réger Attila Cha Cha Cha-val, a hastán-

cosok Gódor Niki vezetésével, Farkas Dániel rap dallal, Mihácsi Gabi kettő énekes produkcióval, melyekből egyet Berente Peti kísért, Gódor Niki énekelt Lantos Tibivel és Jagyugya Erikkel is, Erik bemutatta a saját készítésű robotját, én zongoráztam és verset mondtam, Pajor Kata, Bense Orsolya, Csík Réka és Németh Kornél verset mondott. Kornél *Az élet fodrásza* című saját szerzeményét adta elő. Összesen 19 produkciót láthattunk. Minden fellépő Móra kolis bögrét kapott,

a műsor végén pedig állófogadásra voltunk hivatalosak a magasföldszinti olvasóban, ahol süteménnyel és italokkal vártak minket.

Úgy gondolom, valamennyi kollégista színvonalas produkciót adott elő, a közönség és a zsűri pedig jól szórakozott. Köszönet a szervezőknek, Széplaki Tündének és Szekeres Tamásnak!

Nagy Noémi

Fotók: Görög Péter

Morgilla: backstage

Sziasztok! Miki vagyok, a mikrofon. Én voltam a hangember – a Morgilla hangja. Nem rémlik? Akkor lövök még pár remekbeszabott poént, és biztosan leesik, ki is vagyok. Idén először, és egyetemi tanulmányaim alatt utolsó alkalommal voltam a szervezők között. De ennyit rólam.

Már hetekkel a kezdetek előtt lázas munka folyt, hogy a hagyományokhoz mérten idén is pezsgő (mármoros) napokat élhessen át a kollégium színe-java. Hétről-hétre, napról-napra, estéről-estére ültünk össze, beszéltünk, nevtünk és sztoriztunk, ötleteltünk és vitákat folytattunk arról, hogy mivel lehet a csapatokat meglepni még – ha egyáltalán lehetséges. Persze

kiderült, hogy lehetséges.

„Elsős szervezőként” nehéz dolgom volt, hiszen csak tavaly költöztem a kollégiumba, és a tavalyi Morgilla kimaradt, így rengeteg bepótolni-valóm akadt: megismerni a hagyományt, a szervezés apró és jelentősebb mozzanatait is, a feladatokat, a Morgilla szubsztanciáját. A szervezőcsapatban mindenkinek megvolt a maga helye, a maga feladata.

Ahogy a csapatok online is kommunikáltak egymással, úgy a mi munkánkat is a közösségi hálózatok tették gördülékenyebbé. De ezek csak morzsák a nagy kenyérből, amit nektek készítettünk.

Hirtelen nem is tudom, mit emeljek ki ennek a néhány napnak az eseményei közül, mert annyi minden történt. Személyes tapasztalataim közt szerepel, hogy „háttal nem kezdünk mondatot” (visszagondolva a megafonra és a sorversenyre), és az is, hogy minden feladatnak két vége van, de abból lehet, hogy nem a szervezők jönnek ki jobban. (Azokat a feladatokat természetesen meghagytuk a jövő szervezőcsapatainak.) Így a tapasztalatok mellett voltak kedvenceim is. Például a plüssállatos-felvarrós feladat,

illetve a sorversenyek közül a lisztfűjós. Hangom ugyan már nem volt, de röhögni azért még sikerült.

Az egész versengés annyira mesteri volt, hogy sokszor nehéz döntés elé állította a szervezőgárdát. A plakátok, filmek, mindenmás értékelése, a mögötte lévő teljesítmény, a kivitelezés: olyan munkák, amelyek az elmúlt évekre bőven rálicitálnak. Ehhez persze adott volt az a tény, hogy a jelöltek mögött a csapatok már inkább tömegek voltak, mint csapatok: ez a dolog felvetette bennem azt a kérdést, hogy mi is a lényege a versenynek? Az, hogy minden feladatra jusson a tömegből valaki, vagy az, hogy csapatként helytálljanak, bármilyen megmérettetésről is legyen szó. A választ nem tudhatom, mert nem voltam a tömeg része. De hiszek abban, hogy azért még így is eldöcög az a szekér.

Az esti bulikon a szervezőgárda még élő tagjai igyekeztek megadni az alaphangot, ami amúgy minden este megvolt. Így találkozhattatok velünk például a bevásárlókocsi-rally alkalomával, ahol az alagsortól kezdve több emeletet is bejártunk, hogy erősítsük az jókedvet. A tivornyák után

azonban mindig kelni kellett, hogy a feladatok felelősei időben legyenek ott a kijelölt helyszíneken, feladatoknál. Ugyanígy történt a rendezvény után is, ahol a kitörő lelkesedés még a takarítás közben is tartott (némi jutalomörrel azért jutalmaztuk magunkat), hogy aztán az élehető állapotok visszatérhessenek az épület falai közé.

Mindent egybevetve úgy érzem, sikerült emlékeztetéssé és mozgalmassá tenni a napjaitokat. Nagyon örülök, hogy a szervezők ennyire jól együtt tudtak működni, mert így az élmény még átütőbb – számomra.

Az utolsó szó: a rutinos szervezők elmondása szerint nagy öröm volt röviddel éjfél után megérni az eredményhirdetést: bár a poén nem lett poén, és a győztesek a még

győztesebbek lettek, szerintem mindenki győztes volt, aki részt vett a 2014-es Morgillán. A jövő indulóinak annyit tudok mondani, hogy nem ~~az~~ ~~alkohol~~ a győzelem, a részvétel a fontos, „és ne feledjétek: sose hagyjon el benneteket a remény!”

Fotók: Gríz Tamás

Erik csapatében

Aki megtisztelt azzal, hogy a tavalyi morgillás összegző cikkemet elolvasta, annak bizonyára rémlik, hogy úgy fejeztem be, remélem, jövőre egy barátságosabb, nyugodtabb hangulatú versengés zajlik majd le. Nos, úgy gondolom, ez a fajta „kívánságom” nem is teljesülhetett volna ennél jobban.

Bár most is csak két jelölt és azok csapatai szálltak versenybe (sokak szerint ez már magában garantálhatja a „veszekedős” Morgillát), mégis idén egy kifejezetten élvezhető, nagyobb összezörrenésektől mentes esemény jött össze. Mi, Erik csapate (igen, csapate, mert Erik szerint így keretes szerkezetet kapott a csapatunk neve :)) megint a sárga színben pompázhattunk, lassan ez már talán hagyományá is alakul. Identitásunkat – amerikai akcióhősök – a csapat teljes egyetértésben, örömmel fogadta el.

Erik szisztematikusan, mondhatjuk, profin szervezte meg a csapat szerkezetét: google dokumentumokkal árasztotta el a lelkes sárga

tömeget, felelősöket kinevezve a különböző feladatok elvégzésének koordinációjára. Nehezen, de beindult a filmünk és a klipünk forgatása, amely szerintem mindig a leginkább élvezhető előfeladatok közé tartozik. A szervezethez sosem volt a sárga csapat fő jellemzője, így nem meglepő módon most is néha előfordult, hogy egyik emberről a másikra „ugráltunk” információra/utasításra éhezve. Persze egy-két csapatépítő filmnézés/ivás után mindenki lenyugodhatott kicsit, kezdett összeszokni a bagázs.

Filmünket szokásunkhoz híven késve adtuk le, klipünk a maga nemében egyszerűségében utánózatlan... Egyszerűen a MIA (Morgilla Inteligency Agency) hű maradt hagyományaihoz. Örültem, hogy nem csak a saját csapatom alkotá-

sain tudtam nevetni, hanem a kalózkodók által elkészített műveken is. Bátorságukat a hideg Tiszában fürdészel és véres harcokkal bizonyítva,

igencsak megörvendeztették az „ügynökök” csapatát.

A pénteki sportnap ismét kemény harcokat hozott, beszéljünk akár kötélhúzásról, röplabdáról vagy fociról. Azért emelném ki a kemény harcokat, mert a két csapat nagyon kiélezett versenyben volt egész végig,

amit nem feltétlenül tükröznek a pontszámok, amelyek alapján eldőlt a viadal.

Nem hazudok, ha azt mondom, összeszorult gyomorral „vártam” a hírhedt Forma 1-et... És nem csak Erik miatt voltak vegyes érzéseim, Attilát is rossz volt látni, és szerintem ezzel mindenki így van, csapattól függetlenül. De azt is elmondhatom, annyira még nem szerettem a „Nagy Embert” mint akkor, amikor bár jelentős hátrányban, lemaradva, szó szerint bevonszolta magát a célba... A végén pedig a nagy csapatölés igazán kijárt neki, ugyanúgy, mint a

friss levegő, ami után annyira kapkodott a futam végeztével. Szintén jó volt átélni, hogy Erik utolsó métereit már nem csak saját csapata buzdítása közepette tette meg, hanem a kalóztól is megkapta a támogatást. A tavalyi, feszült Forma 1 után ennél „dicsőbb harc” nem is zajlódhatott volna le a liget fűvén.

Aztán jött az eredményhirdetés... Ez az egészben a legrosszabb... Két olyan csapat közül, amelyik tényleg odatette magát mindenféle téren, egy jobbat, győztesebbet kiemelni nem túl hálás feladat, mégis a szervezőknek, akiknek idén is

köszönjük a szervezést, a türelmet, a kreativitást, meg kellett nevezni azt a jelöltet, akinek fejére kerülhet a Morgillának járó korona. Attila és a kalózkodó „vitték a pálmát”. Gratulálunk Nekik, megérdemelten nyertek, jobbak voltak.

Miután a csapatok megették a virslijeiket és megitták a nekik kijáró, finomabbnál finomabb nedűket, jöhetett a megszokott Dzsi buli, amely mind a három este folyamán nagyszerű hangulatot szolgáltatott.

Végezetül szeretném megköszönni a két jelöltnek a tevékenységét, működését, hiszen ha ők nem úgy állnak hozzá ehhez a Morgillához, ahogy tették (barátságosan, nem túllihegve a versengést), akkor nem biztos, hogy ennyire nyugodtan, zökkenőmentesen zajlott volna le a küzdelem. Száz szónak is egy a vége: ez a pár nap úgy volt kiváló, ahogy volt. Idén (szerencsére) visszatértünk arra az útra, amely ahhoz vezet, hogy mindenki számára emlékezetes és élvezhető Morgilla legyen, nem befolyásolva ezt azzal a ténnyel sem, hogy az egyik csapat nyert, míg a másik nem.

Farkas Juvante

Fotók: Gríz Tamás, Görög Péter

Na, mi van Anya?

Túl sok élmény. Indokolatlan részegség. Boldog csapat. Szép kutya. Nagy seggek és nyolcszáz kiló. Pompon. Leszel-e? Blue. Ilyen nehéz cikket írni még sosem volt, mert hát sose volt még ilyen jó! Mi sem bizonyítja ezt jobban, minthogy a mai napig nem sikerült kipihenni a Morgillát, és a karközi sportnapon, némi kiabálás (HÚZD!-HÚZD!- HÚZD!) után ismét oda lett a kalózok a hangja.

Be kell vallanom, először nem tetszett ez a kalózos téma (csak a Karib-tenger kalózáira tudtam gondolni), na meg ez a zöld póló sem (úgy fogunk kinézni, mint egy nagy spenótkupac), de amikor megkaptuk az előfeladatokat, és beindult a brainstorming, már csak azt vártam, hogy megmutathassam minden ismerősömnek, milyen eszméletlen jó ez a csapat és milyen kreatív!

Az előfeladatoknál járunk, akkor képzelje magát minden kedves olvasó az első emeleti DVD szobába/kistanulóba. Hétfő van, már javában hajnal. Épül a makett, rajzoljuk a plakátokat, vajon minden elkészül, mindenre gondoltunk? Mi van, ha megsérül a mozaik? Kinél vannak a templomos fotók? A zászlót mikor fűjük le? Ki csinál plakátot Máté [Tank] helyett? Mester Peti jelenete? Az induló szövege? „Ne aggódjatok, még van két nap”, érkezik a válasz az egyik kupac mögül, de mi egyre csak azon tanakodunk, hogy hány pompon kell még vágni, és hogy mikor

tudjuk felvenni a film utolsó jeleneteit. Vajon milyen lesz a vita? Vitázott egyáltalán már valaki a csapatból? Miért nem lehet sima kampányzáró...

A ragasztószagból felocsúdva azt vesszük észre, hogy már szerda délután van, el kell indítani még egy csapatot fotózni, a zászló anyagát nem fogja a festékszóró, de még a zománccfesték sem, a mozaik még nincs összerakva, nem találjuk az XS-es pólókat, szét kell válogatni a buszjegyet, és még mindig nem tudjuk, hogy jut-e pompon mindenkinek. Ildi csodát tett a zászlóval, befutottak az utolsó képek, kreáltunk egy archaikus mozaikot, és még időben le is értünk vele a folyóirat olvasóba, igaz, leadás előtt öt perccel még két oldalról varrtuk körbe a zászlót, és hárman ragasztották a mozaikot, az utolsó fotó pedig még sehol sem volt. Készen lettünk, fellélegeztünk.

Az este egyik legszebb pillanata az volt, amikor Erik előadta a dicsőítő énekét. Álltunk a lépcső aljában, és csak mosolyogtunk egymásra, hogy milyen aranyos ez az Erik, és milyen jó kis éneket írt a csapata. Vajon a miénk tetszeni fog nekik? Reméljük, így volt.

Csütörtök van, este ülök a tornateremben összegyűlt tömeg első sorában, és izgatottan várom a bevonulást. Egy próbán sem voltam lent, a zenét ismerem, de szöveggel még nem hallottam. Mikor kezdünk már? „Hívjuk fel Dzsit! Kiáltásatok, hogy Morgilla!”, mondta Erika, és alig csöngött ki a telefon, Gábor már ott

is volt a teremben, technika beszerelve, indulhat a bevonulás. Ezt egyetlen szóval tudnám jellemezni: katarzisz. Csak ültünk ott egymás mellett Nórival, Rékával, Szilágyi Gyurival, és csak annyit tudtunk mondani: B*zdmege... Állak leesve, libabőr. Remek koreográfia, és a zene... Mayer Jani ismét nagyot alkotott, a szövegről nem is beszélve, bár a felvételeket visszanezve megérte szétégetni az ujjainkat Lilóval, a fiúk lelkesen használták a sörösüvegekre ragasztott puskát. :)

A részben megújult szellemi vetélkedő is számtalan emlékezetes pillanatot adott a csapatnak, például azt, ahogy Berni elmutogatta Márquez *Szerelem a kolera idején* című klasszikusát. A világ legszebb koleráját láthattuk a nagyterem falai között. Még most is nevetnem kell rajta, ha eszembe jut. Aztán ott volt a szegedi papucs! Egy igazi 17-es szoba klasszikust láthattunk Gabikától és Ilditől, a környék templomainak képe pedig valószínűleg örökre beleégett a retinámba. Kornélék kortárs költeménye pedig kiválóra kerekedett. Csak azt sajnálom, hogy idén elmaradt a klasszikus fordítás/tolmácsolás. Lehetőleg valami péniszpumpa használati útmutatója, de Poncilusz Pilátusz ész a Lómaiak lészben kálpótolta élte.

Az esti bulis emlékeimet inkább fedje

jótevény homály. Reggel hét múlt. Nóri rázogató, villámfeladat van. Azt hiszem, még részeg vagyok. Segít felvenni a nadrágomat, leme gyünk, Attila is odaér. Rajta is lát szik még a szalonspicc. Juttassunk el 14 főt a lehető leghamarabb az újszegedi víztoronyhoz, hangzik el a feladat. Inkább aludjunk, egye zünk meg, és mindenki visszatán torog az ágyába vagy éppenséggel a büfébe, mert a legkeményebb kalózok még javában buliztak oda lent! Kicsit leülök a porta mellé morogni, amiért megint reggeli feladat van, aztán visszakucorodom az egyes szobában Dr. Tank mellé, hogy aztán jól átaludjam a második reggeli villámfeladatot.

Felébredek, lekúszok a büfébe egy kávéért, segíték pályát söpörni, még több pompont vágok a csajokkal, majd Kornéllal elindulunk megvenni a másnapi főzés hozzávalóit. Apró jó tanács: nyúlhúst csak és kizárólag az Árkádban található Sparban lehet kapni. Mi ezt csak egy kisebb Szeged-túra után tanultuk meg.

Mire visszaérünk, már javában mennek a csapatsportok. Bálint lóg a rácson szőke parókában? Mit írtak arra a lepedőre? Megtalálták Kornél magnetofonját is, gyere Eszti te is szurkolni! Nem kell kétszer mondani. Lepakolok és tor kom szakadtából üvöltöm, hogy: **ONTSD A VÉRÉÉÉÉÉÉ! NE HAGYD ÉLNIIIIII! INKÁBB A HALÁL MINT A SZÉGYEN!** (ez volt a lepedőn is) előkerülnek az Arany Ászok emblémás kereplők is, felváltva pörgetjük, mint az örült, Szekér a gyönyörűséges zászlónkat lengeti a háttérben. Közben a lányokkal egy bájosabb, szofisztikáltabb ritmusra váltunk:

Olé,olé-olé-olé, folyik a... inkább nem is folytatom, biztos nagyon örültetek az üvöltésünknek. :)

A hangszálak megfáradnak, szusszanunk egy sörnyit, mindjárt jön a sorváltó. „Ne menjetek sehova! Már nincs sok hátra, aztán eszünk egy jót és bulizunk!” Biztatjuk a csapat első

tagjait, holott mi is inkább aludnánk egy jót, egy hete már napi 4 órákkal toljuk. Nálam még a csiga is gyorsabb, úgyhogy inkább biztatom a fiúkat, és ha kell, Miki helyett kiabálok. Mindenki csúszik, esik, de küzd a csapatért, aggódva nézem a hozsolásokat és ünneplem bravúrokat. Közben eszembe jut: ki fog tőlünk kötelet húzni? Állítsuk össze a csapatot. Kalózáink között igazi markos legényeket találunk, még időnk se volt belemelegedni a húzd-húzd-húzd-ba, már miénk is volt a győzelem. „Mert ezt a vonalat közölünk senki sem lépi át.” Jöjjenek hát a lányok, mi lesz velünk? A másik csapat sokkal erősebb! Lelkem mélyén azért hiszek benne, hogy el tudjuk húzni őket. Felállunk a kötél mellé, Dina, Gabika, Berni, Timi, Én, Vivi,

Alexa és Tücsi. A csapat felsorakozik mellénk, és elindul a húzd... küzdünk. Csak arra emlékszem, hogy kétségbeesetten adják a ritmust, mi meg artikulátlanul üvöltünk, és egyszer csak enged a kötél. A nap legboldogabb pillanata. Rohannak a fiúk, ölelnek minket, „hogy csináltátok?” – kérdezik. Markella Tomi a magasba emel. Ez a pillanat felér egy tucat győztes Morgillával.

Innentől már nem érdekel semmi. Iszok egyet, várom a jól megérdemelt paprikás krumplit és az esti karaoket. Mindenki kékbe öltözve ül a dohányzóban, tanuljuk a dalszöveget, előkerül az indokolatlanul sok kék testfesték is. Ildikó már az első csapatmegbeszélés óta próbálja a csapat javára fordítani. Felkerülnek a csikok, szívek és fallikus szimbólumok. Mehet az éneklés. Erikék kezdenek, velük énekelünk, én még kicsit aggódva olvasgatom a szöveget. Aztán miénk a színpad, kicsit mindenki megőrül, tombol a kékbe öltözött csapat, folyik a testfesték. A dal véget ér, Mis(k)a feje bukkan elő az ajtóban, így hát maradunk, előadjuk a klipfeldolgozás dalát is. A fiúk duetteznek, mi őket túlharsogva énekeljük a refrént. Utálok a karaoket, de erre még sokáig fogok boldogan visszagondolni. Az esti buli egy falat kenyérként kell a csapatnak, igaz, az est nagy részében mind a lépcsőn ücsörögtünk és beszélgettünk, vagy épp Ivett zseniális eper pálinkáját ittuk a portánál. Méltó zárása volt ennek az örült napnak. Öt óra körül én is nyugovóra térek, másnap reggel főzni kell! Bálint kelt, három ébresztőt nyomtam ki, azt se tudom, melyik bolygón vagyok. Indulás az ötödik emeleti konyhákba. Daniék a borban pácolt nyulat készítik, Ivett a sütemény krémjét főzi, enyém a

padlizsánkrém, Bálint a pisztrángot készíti elő, Máté a cigánypecsenyéért felelős. Süssük a sütit is közben!

A konyha ajtajában pedig egyre több kótyagos kis kalóz tűnik fel, akik örömmel verik fel a habot, sütik a pirítóst, párolják a zöldséget, egyszóval mindent megtesznek. A csapatért. Rohangálok ide-oda, segítek, amiben még kell, és a csomós krémek, elégett pirítósok fölött arra gondolok, ha el is szúrjuk a kaját, én nagyon szerettem ezt a maroknyi kis főzős csapatot. Mielőtt megnyugodnék, és végre alább hagyna az örült versenyszellem bennem, villámfeladatra hívnak minket a szervezők. Futás le, csak a piskóta oda ne égjen addig, sietnünk kell. R betűs tárgyak hegye gyűlik össze a nagyteremben, az eredményhirdetést már nem várjuk meg. Örült rohanás következik, gyors átöltözés, mezítláb le a folyóirat olvasóba, Bálinttal egy gyors bemutatót improvizálunk. Nincs idő pihenni, kezdődik a városi vetélkedő. Első állomás a büfé, ahol végre elfogyaszthattam életem első Kőbányaiját a sörváltó keretében.

A városi vetélkedő minden feladatáról írhatnék egy-egy jó sztorit, de inkább Gyuri, Kornél és Bendi aszfaltrajzaira gondolatok most, amik mosolyt csaltak az arcokra a városban járva, vagy a Roosevelti téri szívószálas feladatra, no meg

persze mindannyiunk kedvencére: a három kilós kenyérre. Mind közül talán a Klauzál téri rögtönzött esküvőt élveztem a legjobban, ahol Taki vőfély és Bálint atya vezényletével egy igazi falusi sátoros lagzi hangulatát idéztük meg, már csak egy szintetizátor hiányzott, meg Bunyós Pityu. A hozománymalac, a fehér lepedő, csokorelkapás, vonatkozás, Sanyi és Szekér örömszülői alakítása... sok ilyen feladatot még a jövő Morgilláira!

Tegyünk említést a Fromai-ról is, ami sokak szemébe csalt (öröm) könnyeket, a citromos vodkától valószínűleg két lépés után összegömbölyödve meghaltam volna, de a fiúk

keményen végigküzdötték a távot, és külön legyünk mind büszkéek Erikre, nem kell mondanom, miért. Egy-két fotó, aztán indulás vissza, lépcsőn újabb fotók, aztán kezdődhet a kolimpia! Fáradt vagyok, csak nézek magam elé bambán a büféasztalnál, amikor kiderül, hogy pasának kell öltöztetni a jelöltet. Néhány sálból és egy köntösből a lányok csodát tesznek, addig én szerzek egy történetes zakót, a fiúk írják a szöveget. Etil Régert pasa, háreme és Farkich eunuch egy pillanat alatt a múltba repített minket. A legbüszkébb azonban Dr. Tankra vagyok, és az ő előadására. Alig várom, hogy újra megnézhessem a pasa lesújtó tekintetét és hajbókoló kíséretét. A török és a tehének újabb sírást és nevetést

hozott, Attila a testvérét ismerte meg elsőként (ami a legszebb dolog a világon egy bizonyos csapattag szerint:), és Dina egy igazi vértelenné változva Attilát és Eriket is rávette, hogy kiválassza. Erre a *múzásra* még sokáig fogunk emlékezni mindannyian.

Az eredményhirdetést már tükön ülve vártuk, vajon megnyertük? Erikék is nagyon jók voltak, lehet, mégis másodikak leszünk. Mikor Miki utolsó szar poénja is lesújtott, csak sírni tudtam, sírni, sírni, sírni, és ahogy körbenéztem, nem voltam egyedül ezzel. Még órákon át sírtam, ami csak még rosszabb lett, amikor a dohányzóban tovább folytatódott a nagy összeborulás. Legjobb csapat. Legjobb Morgilla. Boldog Eszti. Boldog Eszti pedig reggel hétig bulizott a többiekkel odalent, viccesnek találta a vámpiros képek készítését a fotelben alvó Földi Árpival, azt hitte, tud énekelni, pogózni próbált a fiúkkal, és padon táncolt a lányos Fear of the Dark során, Belgára ugrott, körtáncot járt Erik körül, és beszélgetett. Sokat, sárgákkal, szervezőkkel és zöldekkel, és nagyon boldog (volt), hogy egy ilyen csapatban és csapat ellen versenyezhetett. Jól esett neki, hogy Dzsudiékkal ittak egyet, Erikával beszélgetett, no meg, hogy Viki és Barci odamentek hozzá egy ölelésért. Mi volt Anyával? Fáradt volt. A zöld póló a kedvence. Nem volt hangja még egy hétig, csak kezdődő tüdőgyulladás. Jövő áprilisig nem is akar mást, csak aludni: HÓÓÓÓÓ RUM rum RUM!

Szegedi Eszti

Fotók: Görög Péter, Gríz Tamás

Karközi Kollégiumok Sportnapja – Fölényesen nyert a Móra

A Móra és a Herman közötti területen harmadik alkalommal került megrendezésre május 8-án a karközi sportnap. A versengésre az összes karközi kollégium meghívást kapott (Eötvös Loránd Kollégium, Herman Ottó Kollégium, Károlyi Mihály Kollégium, Öthalmi Diáklakások és a Móra Ferenc Szakkollégium), azonban csak négyen küzdöttek a végső trófea elnyeréséért (az Eötvös nem képviseltette magát). A sportnapról a Móra főszervezőjével, Pfeffer Árpival beszélgettünk.

Kik vettek részt a szervezésben?

Ketten voltunk főszervezők, Szilágyi Árpi a Herman Ottó Kollégiumból és jómagam. Különböleg alakítottunk magunknak a kollégiumon belül szervezői csoportokat. Akiknek ezúton is köszönöm a sok segítséget és a

sportolóinknak is nagyon szépen köszönöm a részvételt.

A rossz idő ellenére is megtartottátok a sportnapot. Hogyan zajlott?

Kicsit érdekes helyzetünk volt a borongós időjárás miatt, mivel még délelőtt is esett egy kicsit az eső.

De mi nagyon hősiiesen kimentünk, délben lesepertük a pályát, megtisztítottuk a különböző szennyeződésektől és a víztől is, és szerencsére a délután folyamán kisütött a nap, így meg tudtuk rendezni a sportnapot. Fél kettő-kettő körül elkezdődtek a vetélkedők. Bent került megrendezésre a sakk, a póker, a csocsó és az asztali tenisz, míg a pályákon a férfi foci és a női foci kezdődött.

Milyen programokkal színesítették a napot?

Meghívtuk a szegedi cheerleaders csapatot, hogy tartsanak nekünk egy kis bemutatót. Nagyon jó hangulattal fogadta az egész társaság a pompon lányokat, akik három számmal is fölléptek. Minden szünetben egy-egy számot adtak elő. Nagy üdvözléssel és éljenzéssel zárult minden egyes fellépés. Nekik is ezúton köszönjük szépen a részvételt, hogy emelték a rendezvény színvonalát.

Mely sportágakban indulhattak a résztvevők?

10 sportágban vehettek részt a fiatalok. Sakk, póker, asztali tenisz, női foci, férfi foci, röplabda, csocsó, streetball, kidobós és kötélhúzás.

Kik nyertek a különböző versenyszámokban?

A sakkot a Károlyi Mihály Kollégium nevezője nyerte, a pókert a Herman Ottó Kollégium diákja, az asztali teniszt a Móra Ferenc Kollégium hallgatója, Juhász Imre. A női focit a Móra Ferenc Kollégium lányai nyerték, a férfi focit a Károlyi Mihály Kollégium dalias focistái, ahol két gólkirály született, az egyik károlyis, a másik pedig mórás lett, Szűcs Attila személyében. A röplabdát az Öthalmi Diák-

lakások nyerték. A csocsót, a streetballt, a kidobóst és a kötélhúzást szintén a Móra Ferenc Kollégium nyerte. Tehát 10-ből hatot nyertünk, így a vándorkupát megtarthattuk.

Mivel díjaztátok a nyerteseket?
Minden sportágnak az első három

helyezettje oklevélben részesült, plusz még a csapatsportok győztesei egy-egy kupát és egy-egy tálca sört kaptak. Az egyéni sportágakban pedig érem volt a díj, és egy üveg ital. De közben kaptunk ásványvizet támogatást is, úgyhogy az éppen megszomjazó sportolóink fogyaszthatták azt is.

Sportág	Győztes Kollégium
Sakk	Károlyi Mihály Kollégium
Póker	Hermann Ottó Kollégium
Asztalitenisz	Móra Ferenc Kollégium 😊
Női foci	Móra Ferenc Kollégium 😊
Férfi foci	Károlyi Mihály Kollégium
Röplabda	Öthalmi Diáklakások
Csocsó	Móra Ferenc Kollégium 😊
Streetball	Móra Ferenc Kollégium 😊
Kidobós	Móra Ferenc Kollégium 😊
Kötélhúzás	Móra Ferenc Kollégium 😊

Miből finanszíroztátok a sportnapot?

A rendezvény a HÖK-ök támogatásával jöhetett létre, meg a kollégiumok is hozzájárultak egy kicsit.

A napot egy buli zárta. Sokan maradtak?

Itt megrendezése került egy közös buli, hogy ne csak a sportról szóljon a nap, hanem közösen meg is ünnepeljük ezt a sportrendezvényt. Dzsi szolgáltatva a zenét, a mi tornatermünkben volt erre lehetőség. Sajnos nem jöttek el nagyon sokan, nem volt az a nagy tumultus. Lazán sikerült a buli, jó volt a hangulat, aki eljött, az jól érezte magát. A buli előtti paprikás krumpli evés is mindenkinek tetszett, ízlett. Akik főzték, azoknak köszönjük szépen a segítséget, hogy ilyen finomat főztek, így vendégül tudtuk látni az ide elérkező sportolókat.

Végezetül, meg vagy elégedve a szervezéssel?

Mondhatjuk, hogy meg vagyok elégedve a szervezéssel. Egy ilyen nagy sportrendezvényénél, ami végül is nem tartozik a nagyon nagyok közé, mint főszerző tényleg sok mindenre kell odafigyelni. Szerintem mindenre tudtunk figyelni, és mindent meg tudtunk oldani. Kisebb-nagyobb gondok voltak persze. De azokon túl tudtunk lépni, meg tudtunk oldani. Kicsit izgalmas volt a szervezés is. Amondó vagyok, hogy jól éreztem magam, és elégedett vagyok, hogy ilyen jó kis csapat összejött, és meg tudtuk szervezni ezt a sportnapot.

Drozdik Evelin

Fotók: Görög Péter

Mit nevensz? Ameseróladszól, csak a névmás.

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl, ahol a kurta farkú malac túr... Áh, ez túl sablonos. Réges-rég, egy messzi-messzi galaxisban egy rég halottnak hitt... Ez meg túl ismert. Múltkor, mikor épp a Nyugiba' ünnepeltük az Adi szülinapját, odaszól a Bottyu, hogy... Pff, túl közönséges.

Nos, kérem, úgy tűnik, hogy mesélni nagyon nehéz. Hát még ha nem csak elmondanunk, de megírunk is kell. Sokan sokféleképpen próbálkoztak ezzel a történelem folyamán. Több avagy kevesebb sikerrel. Legtöbbjükkel megismerkedtünk az otthoni felolvasások által, az éjszakába nyúló „csak még ezt a mesét” segítségével. Volt, akiről tanultunk is – bár utóbbiak befogadása a kötelezőség miatt már dögösebben haladt.

Abban azonban minden olvasott-hallgatott szerző egyforma, hogy halottak. Az irodalmi kánonba való – közhiedelem szerinti – bekerülés elsőszámú feltétele a nemlétebe való boldog szenderülés.

Ám bármennyire is tartja magát ez a nézet, rá kell döbbernünk, hogy kortársaink is bőszen forgatják a tollat. Jobbnál jobb mesék születnek, melyek vagy magukra öltik a hagyományok prémes palástját, vagy csak úgy tesznek, mintha felöltöznének, vagy messzire hajítják a kiszolgált ruhadarabot, és új cicomát vesznek fel.

Ezen rádöbbenést segíti a 2013/2014-es tanév második félévében indult SZTE Móra Ferenc Szakkollégium kurzusa, ami a *Kortárs magyar gyerekirodalom* címet viseli. Az órát Urbanik Tímea tanárnő vezeti.

A kurzus maximálisan kimeríti a szeminárium követelményeit, azt a részt

/Quintus Horatius Flaccus/

kivéve, hogy mindenki kiselőadással készül. A heti másfél órás alkalmak ugyanis legtöbbször jó kedélyű megbeszélésbe, jobb esetben higgadt vitába torkollnak, ahol mindenki szava egyenlő és fontos.

A félév eleji elméleti felvezető mellé kiváló ráérzéssel lettek beválogatva primér szövegek, így tanárnő a száraznak hitt anyagot különleges és csalogató aromákkal tette ízletesebbé. Ezek után pedig – mondhatni – belecsaptunk a lecsóba.

Lázár Ervin (bár kivételesen ő sajnos megfelel a sztereotípiáknak), Darvasi László, Varró Dániel, Zalán Tibor, hogy csak néhány nevet villantsak fel a grandiózus listából. A proppi elemzések mellett hallgatótársaimmal megismerkedhetünk a Boldizsár Ildikó-féle meseterápiás módszerrel is.

S bár mesét olvasni alig-alig leírhatóan izgalmas, megélni egyenesen kifejezhetetlen. Ezért csak magát a tényi írom le, és ajánlom mindenkinek, aki szereti, teheti: a szegedi Móra Ferenc Múzeumban *Móra mesebirodalma* címmel interaktív kiállítás nyílt március 7-én, hogy december 15-ig várja a lelkes játszani és okulni vágyókat.

A Móra Ferenc Szakkollégium (micsoda egybeesés) *Kortárs magyar gyerekirodalomra* járó lakói-hallgatói már kipróbálták minden lehetséges kiállítási darabot, az előttük és utánuk járó óvodás-kisiskolás csoportot megszégyenítő módon. Rajtatok a sor!

Szerintem *je*

„Kedvenc mindenem a biciklim...”

Eljött újra a tavasz, s vele a ragyogó idő is. Használjuk ki a tiszta, friss levegőt arra, hogy minél több időt töltsünk a természetben! Ezt már a reggeli iskolába/munkahelyre való induláskor el is kezdhethetjük. Tömegközlekedés helyett választjuk a sétát, vagy - akinek van - a kerékpárt.

Úgy vettem észre, hogy a koliban egyre többen tartanak biciklit. Ám a kerékpár tartási és használati szabályai nem biztos, hogy mindenki számára annyira egyértelműek, így egy kis segítséget szeretnék nyújtani Nektek - jelenlegi és leendő biciklitulajdonosoknak.

Közlekedés

A kerékpárosklub.hu oldalán számos információt találhattok a biciklizés szabályairól.

» Mielőtt nyeregbe ülneél...
„A kerékpár a KRESZ értelmében

jármű, tehát a vezetéséhez ugyanazok a feltételek szükségesek, mint más jármű esetében: járművezetésre alkalmas állapotban kell lenni (tehát ittasan kerékpározni sem szabad); ismerni kell a KRESZ-t.”

Sőt, nem elég neked jó állapotban lenned, a járgányod is legyen jól felszerelt! Azaz, tartalmazzon: borostyánsárga küllőprizmát az első keréken, csengőt, fehér színű első lámpát, két, egymástól független féket, vörös színű hátsó lámpát és fényvisszaverőt, no meg rossz látási körülmények között vagy éjszaka a láthatósági mellényt. Figyelem! A lámpák kötelezőek, valamint szondáztathat is a rendőr!

» Hol lehet és hol nem?

Ha nem tilos, akkor az úttesten kell, egyébként meg figyeljétek a közlekedési táblákat és az útburkolati jeleket, ahol

kerékpár jelet láttok (nem áthúzva...), ott nyugodtan hajthattok. Tilos viszont: járdán, „behajtani tilos” táblával jelölt utcákon, gyalogúton és buszsávban tekerni!

» Elsőbbségadás!

A kereszteződésen való áthaladást az alábbiak szabályozzák, rangsorban:

1. A gyalogosok elsőbbsége a kanyarodó járművekkel szemben, illetve a zebrán.
2. Rendőr.
3. Forgalmi lámpa.
4. Elsőbbségadást szabályozó táblák és útburkolati jelek.
5. Jobbkéz-szabály.

Ez a számozás rangsor is egyben. Tehát ha a rendőr átenged, attól még a gyalogosnak meg kell állnod!

» További tanácsok

Ha a világ elől menekülni akarsz, vagy csak láthatatlan szeretnél lenni, akkor a biciklizés sajnos nem a legjobb ötlet. Ha bringára ülsz, törekedj arra, hogy mindig látszódj! Sőt, lehet, hogy nem szeretsz mások szemébe bámulni, biciklizés közben azonban

nagyon fontos a szemkontaktus, hiszen lehet, hogy te azt hiszed, hogy látnak, de nem biztos, hogy észre is vett a háromgyerekes telefonáló szőke nő a Suzukijában. Félsz attól, hogy elütnek, ezért inkább a padkára vagy a járda szélére húzódsz? Ne tedd! Így az autósok még kisebb ívben fognak majd kikerülni (sávon belül), ami még veszélyesebb! Figyeld a közlekedést, az utat, és ha lehet, menj a biciklis sáv közepén, vagy picit közelebb a bal szélhez.

További információk: <http://kereparosklub.hu/kisokos>

Hol tartsd kedvencedet?

Kollégiumunkban komoly szabályozás alakult ki a kerékpár tárolásával kapcsolatban. Az őszi sorozatos biciklilopások és a rossz idő elől az alagsorba és a kisterembe költöztették - ideiglenesen - a járműveiteket. A jó idő eljöttével azonban nem maradhattak bent a biciklik, kikerültek a két külső tárolóba. A bejárat mellet található egy tizenkét férőhelyes nyílt tároló, és van egy zárt, harminc férőhelyes ketrec az épület mögött. Jagyugya Erik és Lajos bácsi egy biztonsági riasztó rendszert épített ki a ketrecre, ezt a portán tudják csak kezelni, szóval azoknak, akik ott tárolják, nem kell már többé aggódnuk, a rendszer tökéletesen működik! Sajnos azonban nem mindenkinek jutott hely ezekben a tárolókban, így várólista alakult ki az üresedő helyekre. Addig viszont, amíg nincs üresedés - javasolja nektek Pfeffer Árpai, aki a kollégium biciklitárolóiért felelős - használjátok a kollégium melletti fákat, illetve a biológiai intézet kerékpár tárolóit. Kérjük továbbá mindazokat, akik más helyére „parkoltak” vagy csak szándékoznak, ne tegyék! Mindegyik hely egy-egy biciklitulajdonosnak van fenntartva, így ha valaki elfoglalja a másikat, abból csak újabb kellemetlenségek születhetnek (sőt, még az is előfordulhat Árpai szerint, hogy a tulajdonos rázárja az idegen biciklit az ő helyére, amit csak akkor tud kiszabadítani az illető, ha ott a tulajdonos...). Azt tudjuk csak tanácsolni, hogy legyen mindenki türelemmel, ugyanis már tervezik egy újabb biciklitároló kialakítását, amint a lehetőségek megengedik.

Addig is, nyeregre fel! :)

Bourgeoisliké Dica

Évforduló

Nem... Nem a holokausztról fogok most írni, és nem is a megszállás emlékműről, sőt, még csak a vonatok menetrendjéről sem, hanem egy olyan eseményről, amelyről a történelem menetére gyakorolt hatásához képest méltatlanul kevés szó esik a médiában, legalábbis itt-hon, Magyarországon. Ez az első világháború, amely kerekben 100 évvel ezelőtt, 1914. július 28-án robbant ki.

Európa a 20. század hajnalán a boldog békeidőket élte. A közvéleménynek többnyire halvány fogalma sem volt a háború milyenségéről, főleg nem egy modern háború lehetséges alakjáról, mivel egyet sem élt át. Európában az 1870-71-es porosz-francia háború óta nem volt komoly fegyveres konfliktus, és az is gyors lefolyású volt. Az 1912-13. évi két Balkán-háború pedig nem volt különösebb hatással az európai hatalmak mindennapjaira nézve. Európa államai rohamos fejlődésen mentek keresztül, az életszínvonal egyre emelkedett. Bár a háború kitörésének lehetősége sokak számára elképzelhetetlen volt, a levegőben már érezni lehetett a puskapor szagát. Európa hatalmait eltérő érdekeik két szövetségi tömbbe rendezték. Az Antantba, melybe a megerősödött Németországgal szembeni félelem terelte Franciaországot, Angliát és Oroszországot a Németország és az Osztrák-Magyar Monarchia alkotta Központi Hatalmak szövetségével szemben. E két szövetségi

rendszerbe a háború folyamán még más országok is beléptek.

A háború kitörésének ürügyéül 1914. június 28. eseményei szolgáltak. Ferenc Ferdinánd trónörökös, az Ausztria-Magyarország által 1878-ban megszállt, majd 1908-ban annektált Boszniában megsejtelte a hadsereg nyári hadgyakorlatát. A hadgyakorlat után feleségével Sarajevóba utazott, hogy hivatalos kötelezettségeinek tegyen eleget. Itt várta az életére törő, öt szerb és egy bosnyák férfiból álló csoport. A tartományi kormányzó rezidenciájára tartó trónörökös kocsjára az egyik merénylő egy kézigránát dobott, de az lepattant, és a konvoj következő

Hagy Háború blog

autója alatt robbant fel, megsebesítve egy benne ülő tisztet. Később, a kórházba tartva a trónörökös sofőrje rossz helyen kanyarodott be, és tolatás közben egy pillanatra megállt, épp egy másik merénylő, Gavrilo Princip előtt, aki pisztolyával megölte Ferenc Ferdinándot és feleségét. A nyomozás kiderítette, hogy a merényletért a Fekete Kéz, más néven „Egyesülés vagy Halál” nevű titkos szervezet a felelős, akiket a szerb Narodna Odbrana nevű csoport

támogatott, és szerb katonai raktárakból kaptak fegyvereket. A következő egy hónapban a Monarchia megfogalmazta Szerbiának azt a diplomáciai jegyzéket, amelynek elutasítása osztrák-magyar hadüzenetet eredményezett július 28-án. Mintegy láncreakcióként indult be Európa szerte a hadseregek mozgósítása, amit nem lehetett már megállítani, és aminek egyenes következménye a világháború kirobbanása.

Ahelyett, hogy a háború eseménytörténetével foglalkoznánk, megpróbálom érzékeltetni annak jellegét. A konfliktus elején mindenki gyors háborúra számított, „mire a levelek lehullnak, katonáink hazatérnek” – mondta II. Vilmos német császár. Ehelyett a támadók a védelem súlyos tűzfölényébe ütköztek, ezt pedig a haditechnika fejlődése tette lehetővé. A 19. század '70-es éveitől kezdve a tűzfegyverek hatásfokának korábban sose látott fejlődése következett be. A századforduló táján már többen felhívták a figyelmet arra, hogy a rombolás képessége olyan fokot ért el, amelynek következményei beláthatatlanok egy fegyveres összecsapás esetén. Ivan Bloch szentpétervári tudós kiszámolta, ha egy erődöt ostromló 10 ezer fős hadosztály 2 km-ről kezdi meg mozgását, és percenként 100-110 lépést tesz meg, akkor a védőknek ez idő alatt elegendő 1500 fegyverből és néhány ágyúból tüzet nyitnia ahhoz, hogy 275 ezer lövedék és repesz söpörje végig a támadókat. Ebből a 275 ezer lövedékből és repeszből pedig 10 ezer minden bizonnyal találni fog. Ennek megta-
pasztalása a harcoló feleket arra

kényszerítette, hogy beásásák magukat, így jött létre Európa szerte a lövészárkok egész hálózata. A hagyományos, zárt sorokban indított támadások a jól kiépített lövészárkokban megbúvó ellenséggel szemben nem a győzelmek számát, hanem a veszteségeket növelte. A géppuska a rohamozó gyalogság elleni halálos fegyvernek számított.

Természetesen folyamatosan keresték az ebből a helyzetből kivezető megoldásokat, egyrészt új harceljárások kidolgozásával, másrészt új haditechnikai eszközök rendszeresítésével. Hamar megjelentek a repülőgépek, a harci gázok, majd a harcokocsik. Az új haditechnikai eszközök alkalmazása a háború második felében vált általánossá.

Ausztria-Magyarország hadereje nem volt felkészülve egy komoly háborúra. A hadsereg technikai fejlesztése elmaradt a többi hatalom hadseregéhez képest. A Monarchia közös hadseregén kívül 1868-ban létrehozták a Magyar Honvédséget, Ausztriában pedig a Landwehrt. A dualista államnak

egyszerre több fronton is helyt kellett állnia, melyek közül a legfőbbek Szerbiában, Oroszországban és Olaszországban voltak. A nagy háború több hadszíntere is bevéődött a magyar köztudatba: Przemysl, Gorlice, Isonzó, Caporetto, Piave stb. Mindközül leginkább Isonzó, ahol 1915 és 1917 között 11 nagyobb csatában próbálta az olasz hadsereg áttörni az osztrák-magyar védelmet. Az itteni igen súlyos harcokban a Doberdó-fennsík, melynek védelmét magyar többségű csapatok látták el, nem túlzás mondani, fogalommá vált az utókor számára. Az itteni harcokban tüntették ki magukat a császári és királyi szegedi 46. gyalogezred katonái, akik az állásaik előtt álló, erősen megrongálódott fát hazaküldték emlékül.

A harcok hevességének bemutatására álljon itt ez a példa: a második isonzó csatában a támadó olaszok vesztesége 42 ezer fő volt, míg

a védőké 47 ezer, mindez 200 méteres előrejutásért! Az első világháború alapjában változtatta meg Európa arculatát, véget vetve a hosszú 19. századnak. Államok szűntek meg, alakultak át, jöttek létre. A győztes Antant, már ha beszélhetünk győztesről, kemény békefeltételeket szabott. A győztes diktált, de ők és a vesztesek egyvalamiben

mindenképpen osztoztak, a háborúba való belerokkanásban, mind gazdaságilag, mind lelkileg, mind embervesztésében. Magyarország 1920. június 4-én írta alá a trianoni békediktátumot, amelyben elvesztette területének több mint kétharmadát, népessége 7.6 millióra csökkent, és bár az elcsatolt területek népességének többsége nem magyar volt, így is nagyjából 3,3 millió magyar került az új határokon kívülre. További számos szigorú feltételeket is kellett az országnak teljesítenie. Napjainkban egyesek történelemértelmezésében ez a dátum, vagyis június 4. a nemzeti összetartozás napja.

John Keegan, kiváló történész foglalja össze talán a legjobban és legtömörebben, hogy miben hozott újdonságot az addigiakhoz képest a nagy háború: „Az első világháború vezette be a tömeges halálműveletet az iparszerű termelését, amit a második vitt könyörtelen tökélyre.”

Kiss János!

Kép az előző oldalon: A császári és királyi szegedi 46. gyalogezred hadijelvénye, amelybe belekerült a San Martinóból hazaküldött doberdói fa.

KITÖRÉS–60

Történelmi felvezetés

1945. február 11-én, a Budapest – „Európa Erődöt” védő magyar és német katonák 106 nap ostrom után a Vár és a Várhegy közvetlen környékére szorultak vissza. A katonából való kijutásra két lehetőség kínálkozott: a fegyverletétellel járó szovjet hadifogság (SS katonák számára ez azonnali agyonlövétést jelentett, a többieknek „csak” talán) vagy a többszörös ostromgyűrűn való áttörés, ami gyakorlatilag egyenlő volt az öngyilkossággal. A védősereg parancsnoka, Karl-Pfeffer Wildenbruch SS-Obergruppenführer, Hitler utolsó töltényig való harcra tett felszólítását tulajdonképpen teljesítette, mert a kora este, 17:50-kor a Dél Hadseregcsoporthoz elküldött utolsó rádiótávíratában az alábbiakat üzenté:

„Az ellátmányt feléltük, az utolsó töltény a csőben. A kapituláció vagy a védőrség harc nélküli lemeszárlása között lehet választani. Ezért az utolsó harcképes német részekkel, honvédekkel és nyilas-keresztesekkel támadni fogok. II. 11-én a sötétség beálltával kitörök. Szomor és Máriahalom között kérem a felvételt. Kérem az ellenséges erők lekötését minden eszközzel, valamennyi arcvonalon.”

Este 20:00 órakor az első egységek sikeresen megnyitották a frontot. A kitörő erők, hozzávetőlegesen 24000 Wehrmacht és Waffen-SS

katoná, valamint 20000 magyar honvéd és nyilas pártszolgálatos közül (amely erő jó harmada sebesült volt) nagyjából 10000 érte el a Budai hegyeket, de a saját vonalakat még 1000 fő sem.

Néhány szó a Kitörés-túráról

A kitörés-túra, illetve a túrára nevezők erre a heroikus vállalkozásra kívánnak emlékezni, teljesítményükkel tisztelni a magyar főváros védőinek spártai helytállása előtt. A túra teljesítménytúra is, mert a 2133 méteres szintkülönbségű 57,8 km-es táv jó részét éjszaka kell teljesíteni, 17 órán belül. Itt kell azonban megjegyezni, hogy a táv két részre van osztva: egy rövidebb, de a szintemelkedések zömét magába foglaló, kifejezetten éjszakai, nagyjából 25 km-es menetre (szintidő 8 óra) és egy hosszabb, de talán „könnyebb” kb. 35 km-es etapra (szintidő 10 óra). Ennek megfelelően lehet nevezni a két kisebb szakaszra is. A közel 60 km-es táv 12 pontra van felosztva, a korhű egyenruhában fagyoskodó, különböző egységekhez tartozó pontőrök a nevezéskor kapott itiner hátlapjára, a megfelelő cellába pecsételnek, amivel igazolják, hogy a nevező elérte az adott ellenőrzőpontot, amelyek nagyjából 3–7 km-re esnek egymástól. A túra sikeres teljesítéséhez mind a 12 pecsétet meg kell szerezni, azonban az ellenőrzőpontok csak meghatározott ideig vannak nyitva, tehát bizonyos szintidőt minden etappon teljesíteni kell. A kitörés vég-

pontja az alig több mint 1000 lelket számláló Szomor. Ez a kis sváb falu a Pest–Fejér–Komárom–Esztergom hármass megyehatár közelében fekszik, a Gerecse és a Zsámbéki-medence között. A kitörés 2014-ben 9. alkalommal került megrendezésre, a sikeresen kitörők oklevelet és kitűzött kapnak, a teljes távot teljesítők pedig ezek mellett felvarrót is. Azok a kitörők, akik az egész távot tízszer teljesítik szintidőn belül, a másodosztályú vaskereszt pontos másolatát is hazavihetik. Utóbbi szerintem nagyon jó ötlet, mert a vaskeresztet csak harctéri helytállásért lehetett kiérdemelni, tehát nem adományozták csak azért, mert valakinek magas rangja volt. Ennek kapcsán még valamit feltétlenül el kell mondani: a túra megemlékezés, nem politikai rendezvény, bár nyilvánvaló, hogy ide az jön, aki a védőkben nem ideológiák híveit, hanem katonákat lát. Emellett magam is találkoztam olyanokkal, akik minden politikai felhangot figyelmen kívül hagyva, tisztán a túra miatt jöttek. Azonban a választások közeledtével egyesek igyekeztek rossz színben feltüntetni az egész vállalkozást, mutogatva a túra honlapján a Wehrmacht és SS egyenruhában lévő pontőröket. Az amerikai (amely hadseregéből egyébként nem vettek részt kötelékek az ostromban), szovjet és magyar egyenruhás pontőröket, valamint a szanitéc ruhába öltözött hölgyet már nem mutogatták a rettegők...

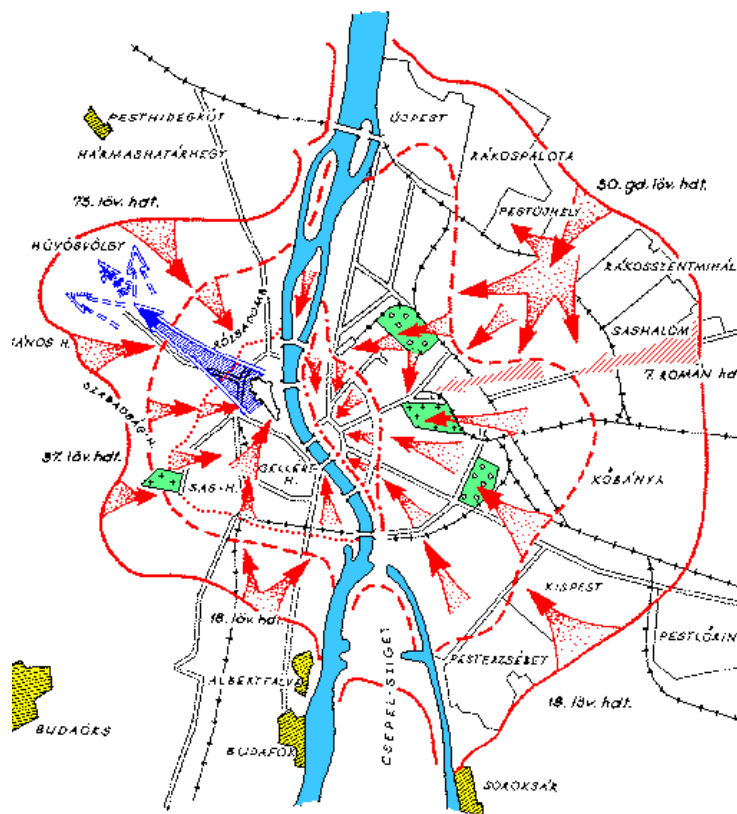
A 2014-es Kitörés-túra

2014. február 8-án, délután 16 órára futott be a vonatunk a Nyugatiba. Gábor barátommal az éjszakai időjárást latolgattuk, illetve a magunkkal cipelt hátizsákok tartalmát vettük lajstromba. Mire átsétáltunk a Margit-hídon át Budára, a Vár előtti Kapisztrán térre, majdnem besötétedett.

„Harccsoportunk” további két tagja, a Jánosok már a téren voltak. A délután lezajlott megemlékezések és az ellentüntetők miatt a Vár 200 méteres körzetében minden sarkon rendőrök posztoltak, de szerencsére semmilyen végzásban nem volt részünk.

Jani és János már neveztek, megkerestük mi is azt az autót, amelynél jelentkezniünk kellett (ez ABC sorrend szerint volt meghatározva), majd a nevezési díj (2000 ft, amiből a túra költségeit – tea, csoki, szendvicsek és a díjak – fedezték) megfizetése után a szóke lánytól kaptunk egy-egy itinert, amire ráírta az 5 perccel későbbi időt: 17:10. Még megkértünk egy „kamerádot”, hogy készítsen egy csoportfotót elszánt társaságunkról, aztán a Bécsi kapun át megindítottuk a kitörést.

A máskor teljesen átlagos mínuszok ezen a télen elkerülték Budát. 1–2°C fok lehetett, így óra nem is számítottunk. Az 1. ellenőrző pontot (Széchenyi-emlékmű) 18:31-re értük el. Az 5,5 km a Városmajo-

A SZOVJET CSAPATOK HELYZETE

— 01. 01-én	— 01. 18-án
- - - 01. 09-én	· · · 02. 06-án
· · · 01. 15-én	

← A szovjet csapatok támadásának iránya
 ← Német kitörési kísérlet 1945. 02. 11-én

ron át vezetett, lakott környezetben. A Diós-árokban meredek kaptatón értük el a kijelölt pontot, ahol a Magyar Királyi Honvéd Gyalogezred Budapest Örzászlóaljának tisztje adta a pecsétet. Itt felkerültek a fejlámpák, mert utunk a Budai-hegység erdei közé kanyarodott, és mindenki keresett magának egy túrabotot. Ez utóbbi állandó társunk lett, mert a lefelé futó szakaszokon a bokáig érő sárban óriási segítséget nyújtott. Egy korty szilvapálinka Gábortól, egy korty kávépálinka(!) Janitól, és indultunk tovább. A 2. pontra (Csacsi-rét – 8,8 km) könnyen eljutottunk, de ezen a szakaszon már leszállt a köd, és bár az esőt végig megúsztuk, gyakran egy méterre sem lehetett ellátni. Az ellenőrző ponton egy szanitéc néni osztotta a vöröske-

resztes pecsétet (19:29). Mécsest gyűjtöttunk a katonasírnál, majd egy szendvics és egy kis pálinka után folytattuk utunkat. A 3. ellenőrző pont a János-hegyen volt, 12,4 km-en. Ez már rendes erdei szakasz volt, elképesztő sártengerrel, amelyben annyit bukdácsoltunk, hogy a meredek emelkedő szinte fel sem tűnt. Itt orosz katonák pecsételtek sarlókalapácsos vörös csillagot itinerünk hátlapjára (20:30), majd egy szendvics és a kapott sport szelet elfogyasztása (na és egy kis pálinka) után indultunk tovább az Erzsébet-kilátó mellett a Nagy-Hárs-hegyre (4. pont – 15 km), amit 21:33-ra értünk el mere-

dek kaptatón mászva. Itt német katonák birodalmi sasos-szvasztikás pecsétet osztottak. Félrehúzódtunk egy fa tövébe, és egy kicsit többet pihentünk, mert érkezett az első holtpon. És sajnos nem csak az: túracipőben indultam el, mert bakancsom nem volt (illetve nem volt betörve). Mivel egy hosszabb lejtő következett, aránylag gyorsan haladtunk, de nagyon oda kellett figyelni, hova lépünk. Minden igyekezetem ellenére egy rossz lépésnél megcsúsztam, és megrándult a jobb bokám. Próbálgattam a ránehézkedést, nem tűnt nagy bajnak, de fáj, és később ennek következményei is lettek. Mindenesetre haladtunk tovább, útközben egy percre megállva mécseszt gyűjteni és fejet hajtani egy másik katonasírnál. Szerencsénkre az

Újlaki-hegyen lévő pontot lehozták a csúcscról a hatalmas sár miatt (5. pont – 21,4 km). Itt a Magyar Királyi 11. Honvéd Kerékpáros Zászlóalj katonái pecsételtek itinerünkbe 23:01-kor. Kezdtünk fáradni, már minden pontnál éreztük, hogy fogy az erőnk, de jól tudtuk, hogy most tesszük meg a túra legnehezebb szakaszait – legalábbis ami a hegyre fel, völgybe le ingázást illeti. A 6. pont felé (ami a 25 km-es túra vég- és a Kitérés-35 rajtpontja) már nehezen jutottunk el. Dimbes-dombos tereprész következett az elmaradhatatlan sárral, de tartottuk az iramot, így a Virágos-nyerget 00:04-re értük el (6. pont – 23,1 km). A kitérés első szakaszát nem egészen 7 óra alatt teljesítettük, tehát a 8 órás szintidőn belül. A német szoldát az eligazító pontnál balra irányított minket egy katonai sátor felé, ahol pecsételtek és fasírtos zsemlet osztoztak forró teával. Csakhogy a pecsételés után a túrázók az elemozsias asztalnál várták az adagjukat, így a sor nem haladt, mert nem két külön asztal volt, hanem egy. Minderről mi semmit nem tudtunk, vártunk türelmesen, azonban mire beértünk és nagy nehezen megszereztük a birodalmi sasos-szvasztikás pecsétet (a fasírtól lemondtunk), az 1 órás előnyünk majdnem nullázódott. Jani barátunk nem bírta tovább, feladni kényszerült a kitérést, mi hárman zoknicserre és egy szendvics-pálinka leküldése után tovább indultunk. Ekkorra már a nálam lévő 3,5 liter víz fele elfogyott, ahogy a szendvicsek fele is, egyre könnyebb lett a hátzsidó. Jó erőben éreztük magunkat, ennek hangot is adtunk, a holt-

ponton átestünk, a bokám sem fájt különösebben, de kellett is az elszántság feltüzelése, mert az órás előny elvesztése fejben sokat kivett belőlünk. János megkérdezte, merre kell tovább mennünk, és a szoldát elküldött minket – a kiszállók után! Majd negyedóra után derült ki, hogy a „hatvanasok” útja nem ez, így hátraarc után visszakapaszkodtunk a frissen felfagyott, jégvártyás úton. Itt kis híján félóráig kerestük a katonasírt, aminél újabb mécses elhelyezése után bevettük magunkat a Budai-hegyekből a Gerecse erdőségébe. Eleinte jött mögöttünk egy kitérő, de aztán lemaradt. Gyönyörű kilátás nyílt a kivilágított budai falvakra, de nem volt mód arra, hogy nézelődjünk. Az Alsó-Jegenye-völgy felé immár nem hegymenetben kellett mennünk, hanem a hegy szélén, mintegy meghámozva azt, haladtunk. Nagyon kellett koncentrálni a bokáig érő sárban egyensúlyozva, hogy nehogy kicsúszunk, mert ki tudja, mi és hol fogta volna meg a hibázót, ahonnan ráadásul lehetetlennek tűnt visszakapaszkodni az ösvényre. Nehezítette a helyzetet, hogy a fejlámpám akkuja kezdte megadni magát, így kénytelen voltam János zseblámpáját használni. A 7. pontot 27,6 km-en 02:59-re értük el. SS katonák pecsételtek, mi pedig rövid pihenő után tovább indultunk. Egy patak mentén haladtunk előre kb. 2 km-t, kifejezetten könnyű szakaszon, amikor elértük a Hidegkúti utat, nagyjából Pest megye határa táján. Az út mellett egy buszmegállóban több kiszállt kitérő is várta a járatot. A völgyben már számígtattuk, hogy mennyi esélyünk van elérni 05:00-ig a 8. pontot a Zsíros-hegyen. Gábor térdei egyre jobban fájtak és az én bokám is nyilallt minden lépésnél. És ekkor

feltűntek a „seprűk”, azaz a túrázók, akik mögött – képletesen szólva – már az oroszok voltak. Gyorsan kellett döntenet – János mindenképpen tovább akart haladni, Gábor közölte, hogy a 7. ponton már nem múlt el a fájdalom a térdéből, ami a túra eleje óta hátráltatta, ki kell szállnia neki is. Kénytelen voltam én is „fogságba esni”, mert úgy ítélt meg, hogy ezzel a bokával, ilyen idővesztéssel nem fogom tudni időre megcsinálni a túrát. Közre játszott az is, hogy innen a buszmegállóból nyílt arra a legtöbb esély, hogy visszavergődjünk a Nyugatiba. János csatlakozott a túrázókhoz, mi pedig a kiszállókhoz.

A túra többi részéről még csak a fotókat láttam, illetve János telefonon közölte, hogy 17:20 alatt beért a szomori sportcsarnokba, azonban megkapta a díjakat, mert az extrém sár miatt a szervezők kitolták a szintidőt egy órával. A hibákat, amiket vétettem, konkrétan a fásli és a bakancs hiánya, valamint a felező ponton történt időpocsékolás, legközelebb nem követem el. Májusban megyünk a Kőszegi-hegységbe, a tavalyi Írott-kő után most az elcsatolt Örvidekre eső Szarvaskő lesz a cél – többek között. Kikérdezzük Jánost a kitérés többi részéről, és nyáron bejárjuk újra az egészet, rákészülve a 10. Kitérés-60-ra, mert indulunk, ebben már megegyeztünk. Erre tudok biztatni mindenki mást is!

Rafael - Dini

Így éltünk MI itt

Szemezgetés régi kollégisták Mórában eltöltött éveiből

A 2013/2014-es tanév utolsó számában riportalanyom nem más, mint az éjszaka királya, a bulik császára, a mórás zártkörű rendezvények ikonja: Dr. Lutz Gábor, akit alvilági berkekben csak DJ Dzsiként emlegetnek.

Milyen szakos voltál?

'99 szeptemberétől 2004-ig jogász, 2003 és 2008 között angol, majd 2009-től 2012-ig kommunikáció- és médiatudomány szakon tanultam.

Mivel foglalkozol jelenleg?

A jogász és kommunikáció végzettségemből kifolyólag médiával kapcsolatos jogi ügyekkel foglalkozom, valamint nyilvános lemezbemutató tevékenységet folytatok bulikon, esküvőkön és egyéb rendezvényeken.

Miért esett a választásod a Móra Ferenc Kollégiumra?

Volt egy osztálytársam, Hraskó István – aki nem mellesleg 2004-ben Morgilla győztes lett –, az ő bátyja lakott itt. Tőle hallottam először a kollégiumról. Természetesen a döntés előtt elolvastam a kollégiumi tájékoztatókat, ám mérlegelve a többi kollégium nyújtotta lehetőségeket engedtem a „nyomásnak”, és a gimis padtársammal együtt én is a Mórba jelentkeztem.

Mikor költöztél be a kollégiumba?

1999. szeptember 15-én, egy szerdai napon költöztem be – ha emlékezetem nem csal –, ugyanis akkoriban még sokkal rövidebb volt egy-egy félév. Az egyetem csak 20-a körül kezdődött, így a kolis gólyatáborra is később, szeptember közepén került sor.

És mikor költöztél ki a Mórából?

2009. augusztus 31-én éjszaka költöztem ki a 11-es szobából. Tehát, ha azt a pár napot nem számítjuk, akkor tíz kerek évig voltam kollégista.

Ha már szóba került a gólyatábor, mesélnél róla, hogy milyen volt akkoriban?

Az igazat megvallva, a kollégiumi gólyatábor elején még az egyetemi gólyatábor hatása alatt voltam, főleg az ott megismert emberekkel találkoztam. Azonban elmondható mindkét gólyatáborról, hogy sokkal kevesebb program volt, mint manapság. Az akkori gólyatábor talán egy mini Morgillához tudnám hasonlítani. Természetesen voltak beugratós jellegű elemek is, például „Isten hozott a Mórában!”-vizsgálat. Emlékszem, a felsőbb évek beöltöztek orvosoknak, nővéreknek, nekünk pedig különböző vizsgálatokon – látásvizsgálaton, pszichológiai teszteken – kellett át esnünk elsősként.

Melyik szobába kerültél, és mely szobá(k)ban laktál a tíz év alatt?

A 11-es szobába kerültem, és mint már említettem, tíz év után onnan költöztem ki. Ha jól tudom ezzel a „Leghosszabb ideig egy szobában lakó kollégista” vagyok. Három évet töltöttem a 11/A-ban, és a maradékot a 11/B-ben, bár a két szobarészt mindig egynek tekintettük.

Milyen volt a kapcsolatod a szobatársaidal?

Az első év a szobában nem volt a legfelhőtlenebb, ugyanis volt egy nagyon tanuló szobatársunk, aki

három szakot vitt egyszerre, és mellette nem lehetett zenét hallgatni. Ellenben a kollégium egészére kivetítve a dolgot, már sokkal pozitívabb élményeim vannak. Miután a szoba hangulata nem volt fesztelen, az ember igyekszik felfedezni a kollégium adta más lehetőségeket. A gólyatábornak köszönhetően nagyon jó vizsont ápoltunk a 34-es szobával, valamint november környékén a 14-es szoba lányai jöttek át hozzánk mosóport kérni, cserébe áthívtak beszélgetni. Akkor még nem ismertem őket, de az öt percesnek szánt beszélgetésből hajnali négyig tartó lett. Annyi bizonyos, hogy az éjszakai életmód kiteljesedése nálam erre a szakaszra tehető.

2000 szeptemberében jött egy olyan generáció, akikkel megtaláltam a közös hangot. Köztük volt Kis Zoli, akivel mind a mai napig közösen munkálkodunk a mórás rendezvények hangosításán, illetve akivel annak idején az első kuli buli ötletét pedzegettük.

Hány szobatársad volt?

Néhány éve, a kollégium 40. évfordulóján, 2006-ban számoltam össze, addig huszonhat lakótársam volt. Utána ez a szám drasztikusan nem emelkedett. Pontosan nem tudnám

megmondani, de körülbelül harminc emberrel laktam együtt a tiz év alatt. Legtöbbjükkal könnyedén megtaláltam a közös hangot, jó néhányukkal szoros barátságot ápolunk mind a mai napig, persze voltak, akik nem tudták magukévá tenni a 11-es szoba hangos és közösségi szellemiségét.

Milyen változások történtek a Mórában eltöltött éveid alatt?

Amikor beköltöztem, rendkívül nagy dolognak számított, hogy aki felvételt nyert a Móra Ferenc Kollégiumba, az kérhetett névre szóló @mora.u-szeged.hu-s e-mail címet. Akkoriban furcsa volt, ha valaki saját lappal érkezett a kollégiumba. Manapság ez pont fordítva van. Emlékszem, kísérleti céllal ki volt építve az első és második emeleten a szobai hálózat, de a többi emeleten, a szobákban nem volt internet. Ha valaki gép közelbe szeretett volna kerülni, akkor lement a gépterem egyikebe. (A mai stúdió helyén is gépterem volt.) Ezáltal ezek a termek is közösségi térként funkcionáltak. Aztán az évek alatt a technika fejlődésével sok minden megváltozott. Nem is tudom használja-e valaki manapság a géptermet. Ráadásul annak idején mi nem csak azért mentünk le, hogy a virtuális térben legyünk, hanem azért, hogy közösségi életet éljünk. Úgy vélem, hogy az évek során a technikai fejlődés egyre inkább elszigetelte a

kollégistákat egymástól. Akkor nem a Facebookra mentünk fel, hanem egy este alatt akár több szobába is beültünk beszélgetni. Nem nézett senki furán, ha céltalanul bekopogtál. Mára ez a fajta kapcsolat kissé

elhalványult.

Ellenben, ha a kollégium egészének légkörét, hangulatát nézem, akkor az családias maradt. Persze ma is vannak olyanok, akik nem veszik észre, hogy egy közösségben élnek, és hogy „Itt mindenki köszön mindenkinek!”, de úgy látom és érzem, hogy a Mórában még mindig jó lakni.

Van-e kedvenc emléked? Esetleg ki tudnál-e emelni egyet a sok közül?

Húha...! Nagyon sok mindent lehet-

ne mondani. Nem tudnék egy konkrét eseményt kiemelni Az előző kérdésre visszamenőleg reflektálva, szívesen gondolok vissza a vasárnap estékre. Akkoriban az volt a szokás, hogy vasárnaponként, amikor mindenki visszajött a kollégiumba, az otthonról hozott sütit megosztottuk egymás között. A szobák lakói átmentek egymáshoz, nagy sütizéseket csaptak. Egyszer egy vasárnap este még egy áramszünethez is „szerencsénk volt”. Emlékszem a szobák kitelepedtek a folyosóra, előke-reült a gitár, és egy nagyon jó hangulatú rögtönzött összejövetel alakult ki.

Jó érzéssel gondolok vissza a folyosók hangulatára. Az egyik legfőbb kollégiumi élettér volt. Egy-egy buli alkalmával több asztalt összetoltunk a folyosón, és ott hangolódtunk az estére. Az akkori 12-es szoba kirakta az ajtajára a kocsmákra emlékeztető „Nyitva” tábláját, és mint egy vendéglátó-ipari egység funkcionált.

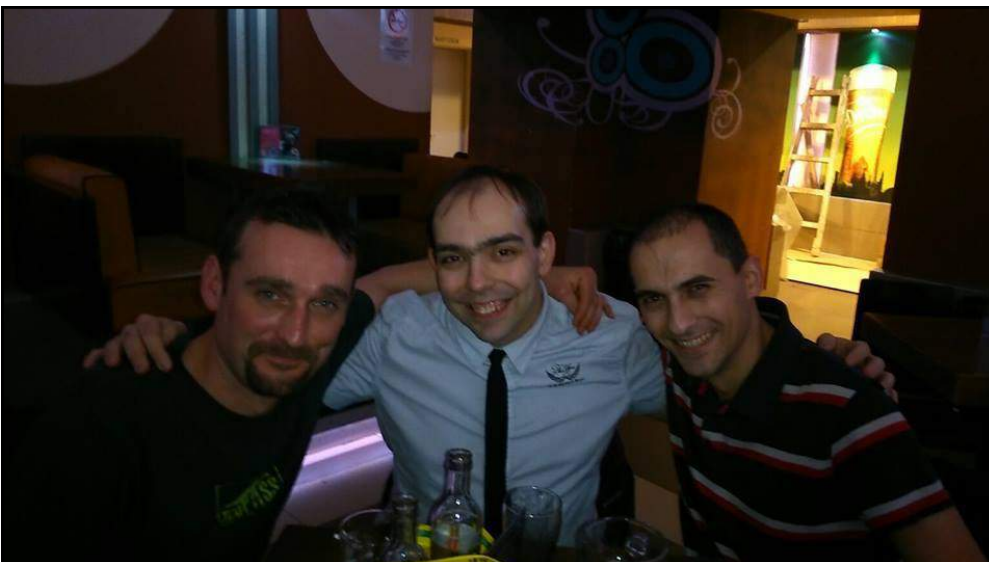
Van kedvenc morgillás pillanatot?

Kilenc-tíz évig szervezőként vettem részt a Morgillákon. Ebből az időszakból maradandó élménnyé vált az első Morgillám. Az utolsó este a főszervező annyira – fogalmazzunk úgy – befáradt, hogy több órás csúszással tudtuk csak elkezdni az akkor végső megmérést, a szellemi nagyvételkedőt. De az évek folyamán gyakran előfordult az is, hogy a városiról visszatérve találtuk ki az esti vetélkedő kérdéseit.

A sok év szervezés után persze jó volt kipróbálni, hogy milyen csapatban játszani. Ahogyan többeknek, a 2010-es Morgilla számomra is kiemelkedő pillanatot nyújtott.

Van-e negatív élményed a kollégiummal kapcsolatban?

Szerintem egy Móra-kollégistának magától nem feltétlenül jut eszébe rossz emlék a kollégiummal kapcsolatban. Ha muszáj lenne kiemelni valamit, akkor talán az együttélés negatív oldalát tudnám említeni. A legtöbb emberrel

meg lehet találni a közös hangot – természetesen, ha mindkét fél akarja –, de olykor vannak nehezítő tényezők, például a szobatárs barátnője, aki gyakorlatilag átveszi az uralmat a szoba felett, és annak kialakult, 0-24 óráig terjedő szokásait felbolygatva igyekezik a hagyományos életszemlélet felé terelni mindenkit. Ugyanakkor minden problémát el lehet simítani. Véleményem szerint, aki volt valamikor kollégista, annak a tűrőképessége

sokkal nagyobb, és az életben sokkal könnyebben meg tudja állni a helyét.

Sosem negatív élményként tekintettem azokra az estékre – sőt kifejezetten pozitív élményként éltem meg –, amikor már dolgoztam, és reggel hatkor mentem a vonathoz, és hajnal kettőkor úgy aludtam el, hogy még a fejemen is ültek, mert filmeztek a szobában. Mindig is szerettem azt, hogy itt ez a normális. Nem tudod elkerülni azt, hogy társasági lénnyé válj.

Mi vagy ki hiányzik legjobban a kollégiumból?

Emberek hiányoznak. A kollégiumi lét érzelmi hullámvasút. Rossz érzés, hogy kialakul egy társaság, egy baráti kör, amelyből néhány éven belül kikerülnek azok, akik időben befejezik az egyetemet, vagy nem kezdenek új szakot. Jobb esetben Szegeden maradnak, rosszabb esetben az ország ellentétes pontján vagy külföldön kötnek ki. Persze minden évben újak jönnek, akikkel hasonlóan jó kapcsolatot lehet kialakítani, és remek érzés, ha ez újra és újra sikerül, de mindentől függetlenül hiányoznak azok a régiiek, akik már kiköltöztek.

Szerintem, ha valaki kiköltözik a kollégiumból, akkor hiányozni fog neki az a kollektív nyugalom, amely a kollégiumot jellemzi. Volt

szaktársaim mesélték, hogy míg ők lerágták a körmüket az albréletben egy-egy vizsga előtt, addig – ha a Móra környékére vetődtek – a kollégiumban ezt a stresszt egyáltalán nem tapasztalták. A kollégium a béke szigetének szerepét tölti be, egy kis világ, ahol nyugalom várja a kollégistákat.

Miért volt érdemes a Mórában lakni? Mit köszönhetsz a kollégiumnak?

Az emberek miatt. Az egésznek ez a kulcsa. Az emberi kapcsolatok terén egyedülálló lehetőséget nyújt a kollégium. Olyan ez, mintha kártyáznál, és kapnál egy jó lapot. Ha úgy döntesz, akkor kijátszod, és kihasználhatod, élvezheted az előnyeit. Az évek alatt számos ismerősre, jó barátokra lehet szert tenni.

Nagyon szerettem, és mind a mai napig szeretem azt az új szint, új nézőpontot, amelyet egy-egy új generáció hoz magával a kollégiumba. A kollégium lehetőséget ad arra, hogy a nálad fiatalabbak (és persze idősebbek) szemléletére ráláss.

A Móra egy nagyon jó kollégium. Ha a hivatalos megfogalmazással szeretnék élni, akkor azt mondanám, hogy a személyi és tárgyi feltételek együtt vannak ahhoz, hogy valaki jól érezze itt magát, és tartalmas egyetemista éveket éljen meg.

Mit tanácsolsz a jelenlegi kollégistáknak?

Egyrészt, próbáljanak meg minél jobban beilleszkedni. Vegyék fel a mórás életritmust. Az „öregék” remek példaképpel, kollégiumi életpályákkal szolgálnak a golyák számára. Másrészt, legyenek nyitottak. Ezzel nem azt szeretném mondani, hogy minden kritikus, problémás dolgot fogadjanak el úgy, ahogy van, de legyenek vevők az új dolgokra, az ismeretlen élethelyzetekre.

Adjanak esélyt új barátságoknak, ismerjék meg azokat, akik hozzájuk hasonlóan élni szeretnének azzal a lehetőséggel, hogy egy nem mindennapi közösségi háló tud kialakulni. Nagyon szerencsés dolog, ha valaki nem az ötödéves búcsúztatón döbben rá arra a többiek történeteit hallgatva, hogy ilyen is lehetett volna, hanem azt érzi, hogy a kollégiumban eltöltött idő alatt a körülötte ülő emberek az élete részei voltak, és ezernyi emlék fűzi őt a kollégiumhoz.

Kollégistaként nehéz megtalálni az egyensúlyt az egyetem, a magánélet és a kollégium között. (Szerencsés helyzetben vannak azok, akiknek a kollégiumban van a párjuk, hiszen ebben az esetben könnyebb összehangolni a magánéletet a kollégiumi közösségi élettel.) Azt tanácsolnám, hogy aki affinitást érez magában, annak érdemes belekóstolni az egyetemi közéletbe, de a kollégiumi életérzést nem pótolhatja semmi. Természetesen mindenki azért jött ide, hogy a végén valamilyen diplomával távozzon, de nem szabad megfeledkezni arról, hogy a köztes időt élvezzük.

Leber Dina

Harkai György: Ha eljön Mantrap

3. rész

- Csivilizáció -

Mantrap izgatott és ideges is volt. Holnap eljön a nap, amikor kiderül, melyik kasztba kerül. Ha nem művész lesz, akkor el kell költöznie új barátaitól. Daliana-val és Stepowka-val egész este a lehetőségekről és a munkára vonatkozó törvényekről beszélgettek. Megtudta, hogy hetente 3 napot mindenkinek étel-ital-előállításra kell töltenie, ezt 1 nap önkéntes, szolgáltatóiparban eltöltött munkanap követi és végül 3 napig a saját projekteit, munkáit csinálhatja. Majd minden kezdődik előlről.

- Mi lesz a feladatom, ha katonának küldenek?

- Nem sok minden - próbálta nyugtatni Daliana. Bár ő se nagyon tudta. Segélykérőn nézett Stepowka-ra. - Kötelező a sportúzás. A nehezebb feladat csak járőrözés. Örökös a Hűvetartó Bázisokon vagy a Gyöngyháznál. Néha visszatérő úrjárművek ellenőrzése, visszairányítása. Olykor fegyveres kísérettel.

- Milyen járművek jöhetnek vissza? Emigrálók?

- Sajnos igen. De túl veszélyes visszafogadni őket az ürnyavályak és a kozmoszkoz miatt. Nem hiányzik, hogy behurcoljanak valami vírust. Általában mindenkit visszaküldenek oda, ahonnan jött. A Lapos Fene Pat-ra vagy a Baj Komm golyójára. Legalábbis erről a két menekülttáborról tudunk meg az idegenekről, de őket nem érdekeli. - magyarázta Stepowka.

- Oké. Mi van, ha tudós leszek?

- Arra túl sok esélyt nem látok. De, ha mégis összejönne, akkor

hozhatnál nekünk egy kis csokit vagy tejet.

- Ezt hogy érted?

- Úgy, hogy azt csak ők kapnak. Nem tűnt még fel, hogy a mi ételposztánkban nem voltak benne egyszerűen? Ez kiváltság. Privilegium, ha úgy tetszik - majd sóhajtott egyet. Daliana az elmúlt egy percben nem szólalt meg, talán csak álmos volt. Bár tény, hogy kissé zavartnak tűnt. Most mégis visszakapcsolódott a beszélgetésbe:

- A legjobban akkor jársz, ha művész leszel. Lazán elvagy és azt csinálhatod, amit szeretsz. Ritkán, de előfordul, hogy ellenőrzést kapsz a főmufiktól, de az nem veszélyes, csak ne ellenkezz sokat - nagy levegőt vett, folytatta. - Akkor van csak gáz, ha az elméd nem bírja el ezt a rengeteg új dolgot és terhet.

- Mert olyankor mi van?

- Idegösszeroppanás. Aztán mehetsz a tébolydába, a kupolás Gyöngyházba. Ott tartják mind a 386 pupákat, azokat a Maa lakókat, akik elmeháborodottak, zakkantak, pipogyák, mutyik. De van köztük urbanisztikai gondolkodó és spirituális gyógyító is. A pupák az összefoglaló nevük. Az ártányok meg azok a pupák, akiknek a szaporodási képességét is el kellett venni. Az a REGE, hogy mindegyik valami Méricából származik és a tudósok szerint a Camburgenek nevezett ételtől hajlamosabbak a mentális csődre. - Daliana most már tényleg lehangolódott. Érezte, hogy ez már amolyan búcsúbeszélgetés. Ezalatt az egy hét alatt ugyanis végigvették mind a 23 fejezetet az Új Onc-nevelőből.

*

Reggel. Illetve csak valószínűleg reggel. Mantrap nem látta az órát, de úgy érezte, eleget aludt. Felkelt és bement az Én-ternethez. A kiadóportálban ott volt az értesítő. Amint kibontja, kiderül, mi lesz a sorsa. Kinyitotta a levelet. Nagyon örült, amikor végigolvasta, mert ő is a művész kasztba került. Festő lett. A szolgáltatóiparban pedig szobafestő-mázoló. Megnyugodott, hogy nem kell költöznie, de úgy érezte még nem tud eleget a Maa 3.5-ről. Ezért kiment a könyvespolchoz. Daliana nem túlzott, a polcon csak öt könyv pihent és az Új Onc-nevelő. De gondolta, hátha meg tud pár titkot vagy érdekességet. Először a Mi az a disznóvágás? című könyvet vette kézbe. Ahogy Stepowka mondta, tényleg tele volt mindenféle városi legendával, tévhittel, hiedelemmel és mende-mondával. Az angyaloktól a zsámoly molyokig. A második könyv borítóján az AIDS-elleneser megtalálásának története, a mellette levőn a Mit érdekelnek engem a csapágyak? anekdotagyűjtemény, a negyedik pedig Fiat 500L típusú gépkocsik üzemeltetési utasítása cím szerepelt. Ezek nem nagyon mozgatták meg Mantrap fantáziájának fogaskerekeit. Viszont az utolsó, porlepelbe és porcicaprémbe burkolózott példány nagyon is. Nem sokszor forgatták. Letörölte a koszt. Majd összeesett a döbbenettől, mikor meglátta a címlapoldalt: Interdimenzionális tiltószabályzat kollektív 2022 - Időutazás és varázslat.

- Basszus! (Neve alatt megjelent a második hibapont.) Ezt miért nem mondták el? - kérdezte magában, s kissé csalódott lett. Talán azért, mert ugyan visszamehetne az időben, visszamehetne a saját idejébe, de az tilos. Ennek ellenére beleolvasott.

„Megváltozna a történelem.”, „Túl sokan mentek már vissza.”, „Nem kockáztathatunk.”, „1 év után úgymint belehalnál.”, „Nyakadra tekeredne az időhurok.”, „Lemerülne az akkumulátor, aztán ott esznek meg a dinók.” Csupa szokásos érv, hogy ne akarj menni. El is ment a kedve. Átlapozott a varázslós részhez. Egy tucat tudományos magyarázat fogadta a veszélyekről. Ezeket fényképekkel is illusztrálták.

– Te mit csinálsz itt? – suttogta Daliana a háta mögül.

– Csak olvasgatok. Találtam egy időutazós könyvet is. Talán vissza tudnék menni, hogy megakadályozzam a 'VV'-t. Sikerülhet. Titeket is elvihetnélek.

– Szerinted mi nem próbáltunk változtatni? – és teljes erőből pofon vágta Mantrap-et. – Lehet, hogy itt minden megvan, ami az élethez kell, de párszáz év után te is megunod ezt a monotonitást és inkább új emlékeket kérvényezel, aztán megint jön 200 év és ugyanott vagy, ahol a part szakad. – Daliana egész szemgolyója fekete lett. Ő maga pedig megmerevedve süllyedni kezdett a padlóba. Mantrap megragadta a karját és próbálta kihúzni. Nem értette, mi történt. Daliana már szinte teljesen belesüppedt a klinóleum borításba, majd a szíve felől fénynyaláb sugárzott, ami először elhalványult, aztán, mint a televíziók képernyője, kikapcsolt. Teste eltűnt. A világ elhomályosult és beszürkült.

*

2013-at írunk. A jövő itt kezdődik utazó kiállítás egyik pontján, Orfűn, egy lány levette fejéről a realutopiszkópót, megköszönte a 10 perces kipróbálási lehetőséget. Majd barátja tette fejére a szerkezetet. Egy villanás.

Harleai György

Nagy Noémi: Móra kolis KiMitTud

Móra kolis KiMitTud,
lássuk csak, hogy ki mit tud.
Megtelik a nagyterem,
sokan lettünk hirtelen.

Elfoglalja helyét a zsűri,
Ági néni, Lili és Berni.
A fellépőket értékelik ők,
eldöntik, hogy kik lesznek a nyerők.

Van itt szép számmal induló,
vers, ének, táncprodukció.
Itt nem veszítesz, csak nyersz,
állj ki te is, ha mersz!

Egyszer minden jónak vége szakad,
de az est emlékezetes marad.
Örömmel lett tele szívünk,
jöttünk, láttunk és győztünk.

Németh Kornél: Az élet Fodrása

Én? Én ki vagyok békülve a hosszú hajjal,
A hosszú haj nincs kibékülve velem.
Mondhatni, szintén így megy a világgal,
Sokan cselekszenek néha ellenem:
Legtöbbször olyanok, kiket szerettem.

De általában nem maradok mérges rájuk,
Talán nem is tudok igazán utálni valakit.
Ha nem kedvelnek, az nem az ő hibájuk.
Nem felelhetek meg minden embernek itt:
Majd legfeljebb nem beszélünk, ha az segít.

Egyébként bolond a maga módján mindenki,
Idegesítő, és néha furcsa. Én is, persze.
Mert hiába hisszük, nem átlagos senki,
Hogy mindenkinek megfelelően viselkedne:
Talán még két egyforma elvárás sem lenne.

Legtöbbünknek ezért lett az igazi célunk,
Hogy olyan közeget keressünk magunknak,
Ahol úgy furcsa mindenki, ahogy mi vagyunk,
A kórust, hol megvan a helye a hangunknak:
A Frizurát, amelyik legjobban áll arcunknak.

Amelyik nem túl hosszú, nem is túl tépett,
És nem áll szét hátul, göndörödő véggel
Hanem illik is hozzánk és kiegészíti a képet.
Mert hiába vagyok kibékülve azok beszédével,
Kik nem voltak, és nem is lesznek az enyémmel.

De azt mondom: Az idő az "élet fodrása",
Aki a zavaró tincseket levágja majd rólam,
Mert nem úgy furcsák, mint én; de jók másra.
Valakire, akinek a levágott rész én voltam,
Mert sosem értett egyet azzal, amit mondtam.

A Morgilla logópályázat munkái

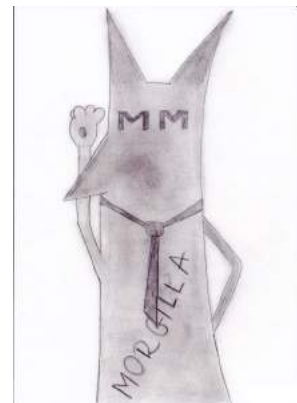
Danyi Ildikó

Nowosielski Dia

Nardai Alexandra

Tóth Edit

Mihácsi Gabriella

Tóth Ildikó

Bíró Gyöngyvér

Kiss Máté

MORGILLA

Horváth Zsolt
Simó Viktor

Lóki Kitti Klára

Bíró Gyöngyvér

Korom Katalin

Móra Nyúz - a Móra Ferenc Kollégium lapja. Megjelenik 120 példányban, ingyenes terjesztéssel.

Főszerkesztő: Danyi Ildikó

Tördelőszerkesztő: Danyi Ildikó

Olvasószerkesztő: Szegedi Eszter

Korrektúra: Danyi Ildikó

Szerzők: Csenki Gergely, Csík Réka, Drozdik Evelin, Farkas Levente, Györffy Miklós József, Harkai György, Katona-Kiss Attila, Kiss Máté, Léber Edina, Mihácsi Gabriella, Nagy Noémi, Németh Kornél, Nowosielski Diána, Szegedi Eszter, Szűcs Janka, Takács Gergely

Borítórajz: Danyi Ildikó

Képek, illusztrációk: Batki Gergely, Danyi Ildikó, Görög Péter, Gríz Tamás, Kujbus Tamás, Nowosielski Diána

A további képeket internetes oldalak segítségével közöltük.

<http://www.motivationalmemo.com/wp-content/uploads/2013/04/read-books.jpg>

https://encrypted-tbn1.gstatic.com/images?q=tbn%3AANd9GcQaqNUIITSKka6X2B83s8zTsBZDle-22Q6mox_2rVsDWZN8Nxuq4bA

<https://encrypted-tbn2.gstatic.com/images?q=tbn:ANd9GcSIS8uqu9nYXNHdGrgUHNukZjwCZRcNSpfajV1SuiVLg-SFagqe>

http://m.cdn.blog.hu/na/nagyhaboru/image/harcok_mezeje/46-osok/46osok_faja_10

<http://www.bibl.u-szeged.hu/bibl/mil/ww2/map/buda.html>

<http://2.bp.blogspot.com/-yqWNf73npwA/ThBht5hwSTI/AAAAAAAAANE/oOiyRmuqsgl/s1600/German%2BMG08%2Bmachine%2Bgun.jpg>

http://www.tanks-encyclopedia.com/ww1/gb/Lusitania_1917.jpg